

سۈنەياتىگىن

دوتار چۇغلرى

عبدالقادىر مرادى

اۋزىپكچەگە اۋگىرۈۈچى:

ايشانچ تۈرە

سۈنەياتگن دوتار چۈغلرى

(رومان)

عبدالقادىر مرادى

اۋزىكچىگە اۋگىروچى:

ايشانچ نۈرە

کتاب بېلگېلری:

- کتاب آتی: سؤنه یاتگن دوتار چؤغلری
 - یازووچی: عبدالقادر مرادی
 - اؤزبېکجه گه اؤگىرووچی: ایشانچ توره
 - ادیتور و نشرگه تیارلاوچی: محبوب الله توران
 - کتاب بېتلیرینی ترتیبگه سالووچی: محبوب الله توران
 - نشر اېتووچی: منگوپیدیا کتابخانه سى
 - نشر ییلی: ۱۴۰۴ هـ.ش/ ۲۰۲۵ میلادی
 - نشر یېری: قدیمگى خراسان نشریاتی – کابل
 - سان: ۱۰۰۰ جلد
-

چاپ حقى نشر اېتووچىگه تېگىشلى دىر .

بسم الله الرحمن الرحيم

چاغداش ادبیاتیمیز مسئله‌لری

بیلەمن، چاغداش ادبیاتیمیز حقیده گپیریش ھلی ابرتە. نېگە دېگندە، اونینگ مضمونى تیرن، سلماغى کوچلى، بۇيى يوكسك، شكلى رنگمە-رنگ، يوكى اېسە آغیر. شوندهى سیناولرگە تیار اېمسیلگیمیز؛ اونگە توریش بېرە آلمە گنیمیز اوچون بو حقدە سۆز یوریتیش ھلی بروقت. بوندەى ادبیات، اصلیدە، غیدن بیر ملتگە «وحى» قیلیب توشیریلمەیدى البتە. کتە و اوزلوكسیز مطالعە، تینیمسیز حرکت، آغیر محنت، فدایى لیک، مسئولیت و اوزاق تجربە حسابیگە انە شوندهى اولکن ادبیاتگە اېریشیش ممکن بۇلەدى. بو شرط-شرایطلر بیزدە افسوس کە شکلنمەپیدى. چاپەیاتگن، یوگورەیاتگن قلم یوق تۇغریسینی ایتگندە. نېگە؟ ایجاد کیشیسی اۆزینی شو هواگە ماسلب، یۇقاریدە گیلرینی عملگە آشیرسە بۇلمەیدى می؟ بۇلەدى. کتە-کتە دعوالرنی قیلمسدن، ایشنی سواددن باشلەسک. علمدن اۆزیمیزنی یۇقاری توتمەسک؛ بیر عمر طلبە لیکنی بۇینیمیزگە آلسک کینە کاسە میزنینگ تگی آقرر. یۇقسە، اۋشە اېسکی حمام، اېسکی طاسلیگیمیزچە تورەبەرەمیز اۆزینمیزدە. قلملر انچە سېکین، آقسب قیمیرلەپیدى، بیراق، یېلیب-یوگوریب چاپەى دېسە اۋقیش و کتە تجربەگە سوغاریلگن یارقین بۇیاق یېتمەیدى.

تن آلیب ایتیش کېرەك کە، بیز قلمکشلر کېرەكسیز عنعنەلر، شکل و قاعدەلر قایبغده ییقینیب کېتگنیمیز. قابیلرنی یاریب چیقیب، طرفە فکرلر دنیاسیگە کیرەى دېسک، بیلگنلریمیز تۇسقىنلیک قیلیب تورگنگە اۋخشەیدى. ھمەدن

مهمی اۋزبېكچىلىك ذهنيتميزده افكارلىك قصورى بار. انچه آرقه ده قالگن، اۋته تۋپارى، معيشي خلققه ايلنىپ قالمەيپمىز؟ يازەياتگنلر يىمىز جمعيتىمىز روحيىتى نىنگ حقيقي كۈزگۈسى. بو كۈزگۈده اۋزىمىزنى عنعنوي قىافەمىزنى كۋرەمىز. تۋغرى، بو نرسە تفكر آينەسىگە قى تاماندن و قندەى كۈز يىلن قرەشگە باغلىق. هر كىم هر خىل كۋرەدى اۋزىنى كۈزگۈده. همه گپ شونده كه، آينەمىز سىنيق و خيره. اونى باشقه نرسەلرگە اۋخشىب، يەمب، اولب، قورەب، بوت قىلىپ بۆلمەيدى.

چاغداش ادبياتىمىزنىنگ ياشى اونچەلىك اوزون اېمس. «بارىگە برکه»، - دېب آيتەدىگن بۆلىك، اوزاغى يىلن سۈنگى ۳۰-۴۰ يىلدىن نرىگە اۋتمەيدى. شوندىن بويان شەردىر، نىردىر - قاغدىلر قارەلىپ كېلەيدى. منە شو يازگنلر يىمىز، بلكە، تېرىك سەلىپ، توتىادېك كۈزلرگە سۈرىلر، بلكە، اولر آشقال-اخلت ايدىشگە آلىپ بارىپ تىشلىشگە دە يرەمس. بو نرسە تارىخىدە كۆپ بارە كۈزەتىلگن. بۈندەىلرنى ھىچ كىم اېسلىمەيدى. اولرنى اېسلىشگە وقت ھەم تاپە آلەمەيدىلر. كۋرىبىسز كه، معاصر شەرىت و نىرىمىزنىنگ اساسچىلرى؛ قۇللرىدە مياق^۱ تۈتگن دارغەلرى قارانغى يابانده^۲ كاروان سىز بۆلىپ، قطارىدىن اوزىلىپ قالىيدى...

ايزلەى-ايزلەى تاپگنىم

خوش، جنوبي توركىستان اۋزبېكلرى ادبياتىنىنگ گلچراغىنى كىم دىر ياقىشى كېرەك اېمىسمى اخىر؟ دارغەسى بۆلمسە دە، يۈك تشۈۋچىسى بۆلىسەن.

^۱ مياق: مشعلە.

^۲ يابان: دشت.

ارزیمه‌یدیمی؟ یرەشەدی، جودە یم ارزیدی. آتەسیگە رحمت، برکە تاپسین! -
دیدی خلیمیز بوندە یازووچیلرگە. بیز اۆزبکلر، ۷۰دن آشیق حکایە، بیر نەچە
ناویل (قەصە) و رومان یرەنگن یازووچیمیز بارلیگیدن احتمال بی خبردیرمیز.
بلکە، اونی کۆپچیلیک تئیر؛ ایریملر تئیمس‌دیر. توغمە نثرنویس بو
یازووچی قادر مرادی بۆلەدی.

آلدیندن آیتیب قۆیە، اونینگ بیر عیبی بار. اۆز آنە تیلیدە یازەآلمەیدی. بو
دېگنی یازووچی اۆز خلقى، تیلی، مدینیتی و اۆتمیشینی سېومەیدی دېگنی
اېمەس. مېنینگ قرەشیمچە، آنە تیلیدە یازەآلمەگنی باعث یازووچینی هیچگە
چیقریب قۆیش انصافدن بۆلمەیدی. اونینگ کیملیگینی، یازگن
حکایەلری، تفکری دنیاسی آیتیب تورییدی. بو یازووچی نینگ یازگنلری سان و
سلماق جھتیدن هم اعتبارگە لایق. اثرلری بیزدن اۆقیش و اۆرگیشنی تقاضا
قیلەدیگن ادیب. مېن کۆنگیل امری بیلن بو یازووچی نینگ بیر رومانى،
یېگىرمەگە یقین حکایەلرینی اۆقېب چىقدىم. مېنى اۆزىگە تارتدى بو اثرلر.
قالگنلرىگە افسوس وقت تاپەآلمەيىمەن...

قادر مرادی اۆزبېك ملتىگە منسوب بۆلگنی اوچونگینه، اونینگ بیتگنلرینی
اۆقېگنىم یۇق. اوندەگى بدیعى یوکسکلىك، اثرلریدەگى واقعه-حادثەلر
خلقىمىزنىنگ كېچىمىشى بۆلگنى و یشب تورگن کونلری نینگ نفسى اوف اورېب
تورگنى اوچون اۆقیدىم. اوندن اۆقېگن و اۆرگنگنلریم، مېنگە قادر
مرادی چاغداش اۆزبېك ادبیاتی نینگ صلاحیتلى و یرىك نمايندهسى، دېب
آیتیشگە اساس بېرەدی.

كافكانىنگ سحرلى نفسى

جهان ادبياتىگه عليحده مکتب بۇلىب كىرگن بو يازوۋچى يىلن سىز عزيزلر يىخشى تىش سىز. دنياده كمدن-كم اديب كافكا يۇلىدن بارىب، شاه اثرلر قالديره آلگن. بويوك ايران يازوۋچىسى صادق هدايت اۋزى نىنگ «بوف كور» («بايقوش») رومانى يىلن كفكا ايزىدن باره آلدى.

اوندن كېين اۋزىمىز نىنگ كم سوقوم يازوۋچىمىز قادر مرادى كافكاچه يازىش يۇلىنى تجربه قىلدى. قادر مرادى نىنگ «سورمه و خون» (قۇلىنگىزده گى رومان)، «كىميانىنگ كۈزلرى» ينه قطار حكايله لرى عىنا، كافكا نفسى تېككن شاه بديعيت نمونه لردىر. «قار ياپىنگن بابا» حكايه سىده هم كافكانىنگ نفسى اوف اورىب توره دى. قادر مرادى نىنگ اوشبو حكايه سىده سمبولىزىم و رومانىزىم عنصرلرىنى قارىشتىرىب، سىنگىد ره آلگن. اديب نىنگ اوغانستان يازوۋچىلرى آره سىده يوكسك موقعى بار. اما، اونى تن آلمسلىك، توركىستان-اۋزىبك اۋغلانى بۇلگنى اوچون كۈره آلمسلىك اولرده كۈپراق حكمرانلىك قىله دى. «قار ياپىنگن بابا» حكايه سىده اثر نىنگ روحىگه فتور يېتكزمه ياتگن كمچىلىك نقطه لر هم يۇق اېمس. اوشبو حكايه تېوره گىده ينه ايتماقچى بۇلگن فكرلرىمىز بار. كېينراق ادبى تدقيقاتلرده بونده ي كمچىلىكلر خصوصىده فكر بىلدىره جكمىز.

ايشانچ نۇره

تورنتو، كانادا

بیر آغیز سۆز

«سورمه و خون» دېب ناملنگن قۇلنگیزده گى اوشبو رومان، مملکتیمیزنینگ تنيقلی یازووچیلریدن عبدالقادر مرادي قلمیگه منسوب بۇلیب، او اؤزبېک ادبیاتی نینگ یارقین سیمالریدن بۇلگن استاد ایشانچ تۆره آرقه لی «سۇنه یاتگن دوتار چۇغلى» نامى بیلن اؤزبېکچه گه اؤگيریلگن.

اوشبو رومان، خلقيميزنينگ يىللر دوامیده جبر و ستملر آستیده گى وضعیتى نینگ بیر نمونه سى دیر. بو اثر، نه یالغیز ساده تیل بیلن یازیلیشى سببلى، بلکه خلق نینگ کونده ليک حياتى، قووانچلى دملرى، عرف-عنعنه لرى، مراسملرى، انساني تويغو، آرزو-هوسلر و عايله وي تيریکچیلیکنى یخشی و مکمل صورتده تصویرله ی آلگنى بیلن هم اهمیت کسب اېته دی.

عبدالقادر مرادي، اثرلرینی عموم صورتده فارس تیلیده یازسه-ده، کؤپینچه اؤزبېکانه حیات و شو خلق نینگ باشند کېچیرگنلری تۇغریسیده قلم تېبره ته دی. بو البته که اونینگ خلق آلدیده اؤزینی مسوول حس قیلیشى و مملکتده بۇلیب اؤتگن آغیر فاجعه لردن آسانلیک بیلن کوز یومه آلمسلیگیدن کېلیب چیقهدی.

حاضرگی کونده هم حقیقی خورسندچیلیکدن محروم بۇلیب کېله یاتگن افغانستان خلقي، اؤتمیشده جوده قیغولی کونلرنی باشند کېچیرگن. بو

حماسه لر قاغازگه توشيريليشى اوچون عبدالقادر مرادي گه اوخشه گه ينه قنچه قلم صاحى نينگ تينيم سيز محنتى كبره ك بوله دى .

عبدالقادر مرادي، بو روماننى جوده نازك يينليک و جوشقين قلب ييلن يازگن. او بيرگينه قوشيقچى نينگ سرنوشتى ييلن باغليق بير حادثه واسطه سيده او يشه يديگن توپراقده گى حاكم وضعيت و اهالى نينگ باشيگه كېلگن معمالرنى توله ليگيچه شرحل بېره دى .

بيز بو محتكش يازووچيگه اولوغ تنگري درگاهيدن ساغليک و سلامتليک، همده ايجادي برکه آرزو قيلر اېکنمىز، ايشانچ توره جنابلرى نينگ بو روماننى ترجمه اپتيش تۇغريسیده گى ايتيلىشلىرىنى جوده يخشى بهالب، اولرگه ده تن ساغليک، روجي خاطر جمعليک و ادبي ايشلريگه استقامت و برکت ايستب قاله ميز .

حرمتلر ايله

محبوب الله توران

۱- ميزان، ۱۴۰۴ هـ.ش / کابل

سۈنەياتگن دوتار چۈغلرى

آتە-اۋغىل ايکیمیز نىق اېتمەى، جىم گىنە نا انىق و قارانغى كېلەجک تامانگە قرەب بارماقده اېدىک. آتم تویه اوستیده، رنگ و قوتى اوچگن و غمگین بیر کۆرىنىشده اېدى. کۆزلى الیس-السلرگە قدهلگن آتم، بو سفردەسیرە ایستەمگنلرینی اېمس بلکە، اۋزى آرزو قىلىپ يورگن نرسەنى کۆرىش ایلینجیدە اېدى گویا. اما، اۋشندن کۈنگلیدە قندەى دیر قۇرقوو و اضطراب. مېن بۇلسم، ساریان بالەگە اۋخشب، کاووشلریم قۇلتیغیمدە؛ قۇلیمدە اېسە تویهنینگ نۇختەسى؛ جانورنینگ آدیملشىگە قرەب، آياق یلنگ، سېکین-سېکین يوریب بارەمن. آتە-بالە ايکیمیز هم توشکونلیککە توشگنمیز و جودە خفە اېدىک. آتمگە کۆز قیری تشلەدیم، قرەسم آتم نظریمدە قدرتلى، شان و شوکتلى بیر شاهگە اۋخشب کۆرىندى؛ شوندهى شاه کە، او آخر-عاقبت، مجبوریت و چارەسیزلیکدن اۋز تاج و تختینی تشلب، قۇلى بۇم-بۇش حالده يورتیدن بدرغە اېتیلگن؛ قووغون قیلینگن بیر احوالده بارەپیتی. قرەب باقسم او همە نرسەسیدن امیدینی اوزگن، مغلوبیتدن ناعلاج سفرگە چیققن بیر سلطانگە اۋخشەیدى؛ شوندهى سلطان کە، یخشیلیکلری طفیلی فقرالری اونگە یالباریب: «هە کېتمنگ حضرتیم!»- دېه اېتگیگە یاپیشیب آگندېک گویا. اما، کېکسەییپ قالگن، جهان

حىكمدارى آتم اۋشە تابىدەدىياگە قۇل سىلىكىب، بار-يۇغىنى تشىلب
 كېتىشكە مەجبۇر اېدى. احتمال موھوم آرزولرىگە اېرىشماقچى بۇلىب،
 قىسى دىر يورتكە، يايىق بىر تەقدىرگە يېتەيىن، دېب سىفرگە چىقىشكە مەجبۇر
 اېتىلگەندى. مېن اۋزىم اېسە رويالرى دىئاسى بۇش و موزىلب قالىگن؛ قلىبى
 بوتون آرزولر گۇرستانىگە اىلنگن؛ ناكام، نامراد و مغلوبىتگە اوچرەگن بىر
 شىھزادەگە مېنگرەيمىن. مېن ھىم يۇقاتگن آرزولرىم بىلگىسىنى كۆررەمىن، دىيە
 فقط اوزاق-اوزاقلرگە تىكېلەمىن. آتە-بالە گويا، قۇلدن بېرگن بىر
 نرسەلرگە يېتەمىز، دېگن امىد بىلن كېتماقەدە اېدىك. ناچارلىكدن ھىمە
 نرسەسىنى قالدىرىپ، قوپە-قورويۇق چۇل و بىبابانلرگە يوز تۇتگن؛ آخرى-
 كېتى كۆرىنمىس؛ يورەك آرزولرى ھىچ اوشالمىس يۇللرگە امىد باغلىگن
 عدل و انصاف، عشق و مەھبەت يۇلىدەگى سورگون قىلىنگن شاھ و سىلطانلر
 ھىم بۇلركن-دە. بىز اىككىمىز غىمگە قارىلگن و توشكون بىر كىفىتەدە اېدىك.
 خۇدى، اۋشە ياقمەگن جايدن قېتىگەندېك، يورەگىمىز ناشاد و كۈنگىلىمىز
 تارتىمە ياتگن يۇل سىرى بارردىك. قالمىلىككە بويۇرىلگەندېك، كېتىشكە
 مەجبۇر اېدىك گويا. قىزىق زىمانلر بۇلدى. كېتە ياتىب ذەنىمىدە بىر سۇراق
 لىحظە-مە-لىحظە كوچە يىپ بارردى؛ چىندن ھىم بىز بىر نرسەدن اجرەلىپ، نا
 تېنىش و يات دىيارگە روانە بۇلگەنمىز؟ كېلەجگى باشىدن قارانغى
 كۆرىنىپ تورگن بو يۇل ايشانگودېك اېمىس-كو!. آدم بالەسى كۆرەيىلە
 تورىپ، گاه پىت اۋزىنى قۇدۇققە آتەدىمى اخىر؟ بىلمىس اېكىمىن. بو
 سۇراقلر اوچون اۋزىمگە بىرار جوايىم يۇق اېدى. انە شو كېتىپ

بارەياتىگنمىز بىر حەقىقەت. ۋەتىمىش آرتىدە قالىب بارر، قەدەم-بە قەدەم كەتتە بارماقەدەمىز. بىز آدىملەگن سەيىن ۋەشە كەچمىشەن بىراقشەردىك. ھەر بىر قەدەمىز بىلەن يەنە بىر لىھزە ۋەتىمىزگە قوشىلىپ، ماضىگە آيلىنىپ بارىدى. ۋەشە دىققەتلەردە ۋەتىمىش بىر لىھزە بۇلىسىن بىزگە تىنچلىك بېرىمىدى. مەن اوچون قۇرقۇو، نامەلۇم كەلەجەكنىڭ ۋەزى يېتەرلى بىر اضطراب ەلدى؛ قەدەم-بە قەدەم اوزاقلىشىپ بارەياتىگن كەچمىشلەر اوچون اونگە آيگىنچى بىر اضطراب كەلىپ قوشىلىشىگە حاجەت يۇق. كەچمىشەننىڭ آغرىقلى ھەجۇمى و نائىق تەقدىر تامان سەفر قىلىشەننىڭ دىردى باشىمىدە تورىيدى. بىر ئانىيە بۇلىسىن اولرىنىڭ اذىتىدن قوتىلىش قەيدە دېسىز. قارانغۇ كەلەجەكدەن مىيەمدە گۇدەلەگن تەسۋىرلەر اونچەلىك دەشتلى ەلمىدى. قەيدە دېسىز، دىلمگە مدار بۇلىسىن اوچون بىر يوتۇم غەم غەصەمنى آيچىمگە سالەي، دېسەم ۋەتىمىشلەرىم اذن بېرىمىدى.

گاھ ۋەتىمىش بىلەن آلىشەمەن، گاھ-دە نائىق كەلەجەككە شونەيىب كەتەمەن؛ لاقىل اونچەلىك قۇرقىنچىلى بۇلمەگن تەسۋىرلەرنى ۋەزىمچەدە چىزىشىگە تىرىشەمەن. آيگى-اۋچ مەنظرەنى چىزمەندەن، قەندەي دىر قۇللەر ياقمەندەن اوشلەپ مەنى ماضىگە قەرب يېتەرلىك ەلدى. آتمەننىڭ دوتارى، آدمەر، كۇچە، آنەم، خالەمنىڭ قىزى قەمر، تۇيەر، قۇشۇق، ۋەيىن-كولگى، ساۋۇق قىش و جىزىرەمە يازلەر ھەنۇز كۇز ۋەنگىمىدە. عەجب روزگار ەلدى، قەندەي زەمانلەر بۇلدى. كۇچەداشىمىز سەمەندىنىڭ: «بۇندەن بىدەتلىدن تۇبە!»- دېگەن گەيى راست چىقىدى شەكەللى! او ضررى تېگەمسە تەبلە و عەجايىب بىر آدم ەلدى.

هيچ كيم بيلن ايشى يۇق. صمد نه تېلبه اېدى، نه ساغ. اونىنگ ايشى كىشىلرنيڭ سوپوريندىلرني اوپلريدن، تشقريگه آليب بارىپ تشلش؛ آدملىر اونگه خذمتى اوچون كۆيلك مى، اېسكى ايشتآنىمى، توتيلگن بير جفت كاوش ياكه كېچەدن قالگن آوقتلرمى بېرر اېدىلر. گاه پيت، بير ياكه ايگى نان، بير كاسه موزدهى سوو؛ قىشلرده اېسه، بير كاسه آش ياكه ايسىسقىقينه اوماچ بېرىشدى آدملىر اونگه. يالغيز پيتلىرى كۆچەلرده اۋزىدن اۋزى گېرىپ يورردى، توشنرلى اېمسدى سۆزلىرى. اونىنگ بيرگينه «بوندن يامانراغيدن اسره سين!»- دېگن گېلىرى قولقلرگه جره نكلب اېشيتىلدى. مېن اېسه، كېتە ياتىپ صمدنىڭ بو گېلىرىدن قىتق تآئرلنردىم، اونىنگ شو گېلى اېسىمگە توشردى. هر لحظه صمدنىڭ تصويرى كېنىدن باشقه، تصويرلر مېيەمگە كېلىپ كېتەدى.

مېن اۋزىمگە اۋزىم: سېوينىپ اۋتىرمە، قى ياققە بارسىنگ شو گې. اۋز اوپىدە، اۋز يورتىدە تىنچ بۆلمەگن آدم، باشقه جايدە، باشقه اوپىدە، اۋزگە توپراقلردە هيچ قىچان آسايشتەلىكنى كۆرەدىمى؟- دېر اېدىم.

اما، مېن صمدنىڭ اۋشە گېلىرىنى اېسىمدن چىقىرىشكە، اونوتىشكە اورىنەمن. اۋزىم بۆلسە، قارانغى و نا انىق كېلەجك نىڭ قۇرقىنچلى كۆلنكەسىنى باشىمدن اوزاقلشتىررمن مى، دېپ اۋزىمنى يىنگىدن اميدلنتىرىشكە آشىقەمن. بير زوم اۋتمەى، يەنە اۋشە صمد، يەنە باشدن

كېچىرگىلرېم مېيەمدە پىدا بۇلەدى. قَتىب صمىدنىنگ «بوندن يامانراغىدن اسرەسېن»-دېگن گېلرى اېسىمگە توشە بېرەدى.

اۋشە پىتلرى، تېنگفورلرېم كۈچە-بازارلردە مېنى «دۈمبىرەچى نىنگ بالەسى، سازندەنىنگ ارزندەسى»-دېب ايتىب اوستىمدن كولىشردى. كملىگىم كېلىب، اچىغىم چىققىندىن مېن اولرنىنگ آرقەلرىدن يوگورىب، تاشمى، كېسك مى قۇلىمگە توشگىنىنى آتردىم. اما، اولر اۋشە گېلرىنى قىتە تكرارلشدىن قىتمەى قاچىشردى. بالەلر بو گېلردن يورەگىم اېزىلىب رنجىدە بۇلىشىمگە پروا ھم قىلمىسدى. احتمال، اولرنىنگ اچىق گېلرى و مسخرە قىلىشلىرى سبب كۈچە-بازارلردە بالەلرنىنگ نشانىگە تۇغرى كېلىشىنى ياقىتىرمىسدىم. اۋقىشگە قىزىقمەى، مكتىبدن قاچىشىم نىنگ سىبى ھم شوندە بۇلسە كېرەك. شو باعث اۋقىشدىن بېزارمن، كىتابلردن ھم تۈيگندىم. مكتىبگە بارگىم كېلمەيدى، ياقىتىرمىسدىم مكتىبنى. اۋزىمچە، بالەلرنىنگ افلاس سۈزلرىنى اېشىتىش اوچون مكتىبگە بارەىمى؟ خواھلەگن پىت اولرنىنگ گزندە سۈزلرى تىغى آستىدە قالىب يورەىمى؟ بالەلر الىب مېنى سۈزلرى بىلن تاش باران قىلە بېرسىنلرمى؟ و اىستەگنلرېچە مېنگە «سازندەنىنگ بالەسى، لۇلى بېچە» دېيە بېرسىنلرمى؟ كولسىنلرمى اوستىمدن؟ شو آغرىقلى گېلرنى ايتىش نىتىدە مېنى مكتىبگە يوبارەيىسىزلرمى؟-دېردىم آتە-آنمگە.

صمد ديوانه گه تېگه جاغليق قيله ياتگن پيتده، باله لر كېسك و تاشلر بيلن اوريشيب، اونى: «صمد صمد دگى، صمد صمد تېنتك!»- دېيىشردى. صمد باشيده هيچ نرسه دېمىدى. كېيىنچە ليك قرەسە كە باله لر اونىنگ باشیدن قۇل تارتماقچى اېمىس؛ صمد يوز و تنه سیده تاش و كېسكلر ضرىينى حس قىلگچ، ناتىنچلنردى و قۇرقىتماقچى بۇلىب، باله لر نىنگ ايزیدن يوگورردى، قووردى، اولرنى قاچىرىب، كلته پۇيسە قىلىب، قىتىب ينه اۋز يۇلىگە كېتە وېرردى. اۋشە هميشە گى «بوندن بدتریدن اسرەسین، توبە! بوندن بدتریدن اسرەسین، توبە!»- دېگن گېلرنى اۋز-اۋزىچە بلند آوازده قىترە بېرردى.

باله لر صمدنى «تېنتك»، دېهە چقىرگنلرلى و اورگن پىتلريده كۇنگلى قنچەلر قىتىق رنجىشىنى مېن بىلردىم. اۋزیدن باله لرلى اوزاقلىشتىرە، دېب مجبوريت يوزەسیدن اولرنىنگ آرقەلريدن يوگورىشىنى كۇرىب تورردىم. هيچ كىم صمدنىنگ احوالىنى مېنچە ليك توشىنمىسە كېرەك. شونىنگ اوچون اونى كۇرىشدين قووانردىم، كۇزلريم چقنب كېتردى. صمد كۇزىمگە ايسىق كۇرىنەدى، يورەگىمگە يقين آلەمن اونى. او هم مېنى يىخشى كۇرەدى، دېب اۋىلردىم. اونگە نسبتاً يورەگىمدە قندەى دىر مېر-مېر محبت اۋىغانگن. مېن صمدگە زيان يېتكىزىش نىتىم يۇقلىگىنى بىلردى، دېب اۋىلردىم. يورەگىمدە اونگە نسبتاً محبت بارلىگىنى يىخشى حس قىلەدى، مېن و صمد ايكىمىز قىسمتداش، همده بىر درداشلرمىز، دېب خيال قىلردىم. مېنىنگ يورەك غملىرىم آتمىنىنگ عشقى و اونىنگ دوتارىنى

سېۋىشەن باشلەنگەندەك، صەمدىنىڭ ھايات قىغۇلرى ھەم خۇددى،
مېنىكى دەك، آتەنىڭ عشقىدىن ھالەملەنگەن.

آتمى دورتارچى دېيىشەردى. ھاۋا ھەم دەڭگىچ ۋەدى. ۋە كىشىنى
مەقامخۇن ھەم دەر ۋەدىلەر. آتم ۋەدىلەرگە ۋە آدەلەرنىڭ شادىانە يىغىنلەرگە
بارەردى. يەنى، ۋەنى چەقىرىشەردى. آتم دوتار چەلىپ، اشۇلە آيتىپ، بزم ۋە
مەجلىسلەرنى قىزىتەردى. آدەلەر آتمگە ساۋەلەر تارتىق قىلىشەر، قۇللەردىن
كەلگۈنچە كۈنگىلىنى آلماقچى بۇلىشەردى؛ آتمنىڭ بركىتىدىن، ۋەنىڭ
دوتارى تەۋلىلى مېنى ھەم آدەلەر ۋەكەلشەر، باشىمنى سەللەر ۋەدى؛ ۋەرتەسى
يەنە ھەمىشەگى ھايات باشلىنىپ، ۋەسكى ھاۋا ۋەسكى تاس. آتم ۋەز
ۋەتىكەدۋەلىك دۈكانىگە رۋانە بۇلەردى-يۈ، كۈچە ۋەلەلرى يەنە مېنى مەسخرە
قىلىشەكە تۈشەر: «دوتارچىنىڭ ۋەلەسى، لۇلى بچە!»- دېيىشەن تۈختەمس
ۋەدىلەر. مېن بۇلسە يۈرەگىم قارەنغىلىشەپ، ھاۋەگە كەككە آلگەنى ھەچ
كىمنى تەپەس ۋەدىم.

صەمدىنى ۋەسلە قالەمەن. بىرەر كۈنى كۈچە ۋەلەلەردىن ۋەنگە شەكەيت قىلىمەن،
تۈرگەن كەك مەنگە يۈرەك كۈيدەيرەپ، ۋەلەرنىڭ تەۋزىنى بېرەر ۋەدى.
كۈچە ۋەلەلرى صەمدەن ۋەلگۈدەك قۇرقىشەردى، بىراق مەندەن سىرە
قۇرقىشەمسەردى. صەم ۋەكى قەدەم ۋەلەرنىڭ آرتىدىن يۈگۈرسە، دەرۋەزە غەيب
بۇلىشەردى. آما، مېن قەچەلەر ۋەلەرنىڭ آرقەلەردىن يۈگۈرەپ، تاش ۋەكەسكە
يەلەن ۋەرسەم؛ بەدەر كۈزلىرى ۋەرىشەردى؛ كۈلگىلەر قىستەپ، ۋەشە كەلەلەرنى

تكرارلشردى. مېن صمدنى ياقتىرىشىمگە قرەمەي، اوندن ايمىقە من. يالغىزلىگىمدە، صمدنى كۆرسىم قاجردىم. اۋز-اۋزى بىلەن گېرە باشلىسە، كۆزىمگە قۇرقىنچلى گۆدەلنىدى او.

صمد حقىدە آنەدن سۆرەيمىن. نېگە او: «توبە! بوندن يامانراغىدن توبە!!»- دېدى؟، دېردىم آنەگە. آنە: «او بىر دىوانە، بى آزار دىوانە؛ آيتەياتىگن گېنى اۋزى ھەم توشونمەيدى»- دې قۇيردى. گاه-دە اونىنگ گېلىنى آتە-آنە تىلىدن ھەم اېشىتەب حىران قالدىم. اۋزىمچە صمد تۇغرى گېنى آيتەدى، آدملىر اوندن اېشىتەب، قەتەشەدى-تكرارلشەدى بو گېنى، دېب اۋىلر اېدىم.

اۋرىم پىتلىرى معناسىنى بىلمەيمىن ھەم: «بوندن بدترىدن اسرەسىن»، دېردىم. بىر كۈنى معناسىنى بىلمەسەن شو گېنى قەتەشەياتىگىمدە آنە مېنى اېشىتەب قالىپ:

- نىمە گپ بۇلدى؟- دېب سۆرەدى.

- ھېچ گپ، دېدىم.

- توبە! بوندن يامانراغىدن اسرەسىن، دېب نېگە آيتەسەن بالەم؟

- صمد دىوانەنىنگ گېنى،- دېب جواب قىلدىم آنەگە.

آنەدن:

- صمد دىوانەنىنگ بو گېنى نىمە دېگەنى؟- قەتەب سۆرەدىم.

مېن بىر دىوانەننىڭ گېنىنى تىكرارلەنگىم اوچون مى ياكە، حياتننىڭ بىر
اچىق حقيقتىنى توشىنىپ يىتگىمدىن مى، آنم مېنگە قرەب :
- ھى بالم! معناسى شوکە، دنيا و زمانەمىز كون سەيىن بوزىلىپ، يامانلىشىپ
بارەيىتى.

نيمە دېيىشىمنى بىلمەي حيران قالدىم. بو گېنى اېشىتىپ يورەگىم ايچىمگە
نورەب توشىگندەي بۇلدى. اۋشە پىت اۋزىمنى دىئادەگى اېنگ بختسىز
آدم حس قىلدىم. اگر گپ شوندى بۇلەدىگن بۇلسە، كېلەجكە مېن
بوندىن ھم بختسىز بۇلىشىم ھىچ گپ اېمس. او حالدە كۈنگىلىم نىڭ غم-
غصەلىرى بوندىن ھم زىادە بۇلىشى مېمكىن. يورەگىم دىئادىن خىرە تارتىپ
كېتەدى. كېلەجكدن قۇرقماقەدە اېدىم. كېلەجك نىزىمدە آدملىرىنى يوتىپ
يوبارىشىگە شى تورگن، بىر دېۋگە اۋخىش كېتەدى. اۋشە لحظە آتم نىڭ
دوتارىنى اۋىلىپ قالەمن. شونگە علاقەسى باردېك، آتم نىڭ گېلىرى
اېسىمگە توشدى.

آتم ھر دايم كېلەجكدن خواطر دە اېدى. مېنىڭ يالقاو و گوشە گىرلىگىمنى
كۆرىپ، اچىغىدىن:
- بىلەمن، سېن كېلەجكە بختسىز بۇلەسن، - دىر اېدى آتم.

آتمدە قەدىمدىن بىر اېسكى دوتارى بۇلر، او دوتارىنى جانى دېك يىخشى كۆرردى. مېندىن ھەم آندىن ھەم يىخشى كۆرردى. ھەر پىت آتمىنىڭ دوتارىنى يىخشى كۆرىشىنى سېزىم، دو تاردىن نەرتلە نەردىم. بىراق، بو نەرسە فەيدە سىز اېدى. آتم مېندىن ھەم، آندىن كۆرە ھەم اۋز تارىنى يىخشى كۆرىشىنى بىلىپ تۈرەمەن. آتمدىن باشقا آدم دوتارگە قۇل تېگىزە آلمىس اېدى. اما، دوتارنىڭ اۋمىزدە آتمىنىڭ يانەدە تۈرىشى مېن اوچون بىر آغرىق اېدى. يەنى ياقىمىدى مېنگە. بارگىن سىرى دوتار جىغىمگە تېگە باشلەيدى. قورۇپ كېتىسەن بو دوتار، تۈرگەن-يىتگەن غەم- قىغۇ اېكەن، اۋزىمچە. تۈشۈندىم كە، دوتار يەنى، بىرخلۇتگە بارىپ يالغىز كۈيىپ يىغلىش دېمەك دىر. آتمىنىڭ دوتارى يالغىز مېنىڭ اېمىس، صەمد دىۋانەنىڭ ھەم بىخىسلىگى اېدى. آتەسى دوتارچى بۇلگەن اوچون، صەمد غەم-قىغۇدىن، دىۋانىنىڭ ھەمە ايشلىرىنى بىر ياققە سورۇپ قۇيىپ، آخىر- عاقىت دىۋانە بۇلىپ، شو خالىگە تۈشىپ قالگەن، دېب اۋىلردىم. بو كېتىشە مېن ھەم يىقىن يىللەردە تېلەرىپ، كۆچە-يو بازارلەردە سىرگەردان بۇلىپ، بالەلەرگە مىسخرە بۇلىپ قالىم كېرەك، دېب اۋىلردىم.

مېن آنىمگە:

- ايتىنىڭ، آتم قۇشۇق ايتەمە سىنلەر، دوتار چىلمە سىنلەر، - دېردىم.
 - فقط يىتەك دۈزلىك بىلەن خەت كېچىرىپ بۆلمەيدى-كو بالە! شو
 - سەنئەت تەفەللى آتەنگە تۈرت قىران تاپىپ كىتىرەيپتى. شو يىم غەنىمەت، -
 دېردىم.

- بالەلر اوستىمدن كوليشىب، لۇلىبچە، دىيە مسخرە قىلىشەدى، - دېب نالىردىم آنمگە.

آنم مېنگە كولىب قۇيەدى. آنم نىنگ تېسىمدن بالەلرنىنگ ايتىكلرى تۇغرىلىگىنى يىلىب تورردىم. آنم كۈنگلىمنى كۈترىب:

- آتنگ سازنده اېمس، او كىشى، حافظ، مقامچى صنعتكار، - دېردى آنم.

- بالەلر مېنى مسخرە قىلىشەدى، - تكرر ايتردىم آنمگە.

- آتە جان! آنە جان! توشىنەسىزىمى؟ مېنىنگ يورەك غىمىم، اىچىمدن اۋتىكلرىمنى كۈز آلدىنگىزگە كېلتىرە آلەسىزىمى؟

- نىمە دېسەلر دېسىنلر. اولر كۆرە آلمس و يامان نىتلى دىرلر. اېل-يورت آتنگنى يىخشى كۆرەدى. هر كىم هم مقامخوان بۇلە آلەمەيدى، - دېدى آنم.

بو گېلر كۈنگلىمنى غم-غصەدن بۇشەتە آلمسدى. نىمە قىلىشنى بىلمسدىن حيران اېدىم. ناچارلىكدن، بىرار كون آتمنىنگ دوتارىنى پرچەلب تشلەسمىكن، دېردىم اىچىمدە.

آنم مېنگە پرىشان تىكىلركن، رنگ و قوتى اوچىب:

- اېسىنگنى يىخشى توت. آتنگ دوتارىنى اۋز جانى دېك يىخشى كۈرىشىنى بىلەسنىمى؟ - دېر اېدى.

آتم نینگ گپلى مېنگه تاثير قيلمىدى. نيمه قيليشىمنى ييلمىدىم. بىر كۈنى
ھەم نرسەگە قول سىلتىپ، اوينى ترك قىلىپ، باشقە شەرلرگە كېتەي، اۈزگە
قىشلاقلىرگە بارەي، - دېدىم. مېن بو فكدن راحتلنەمن. بىراق، كېلەجكدن
قۇرقدىم. بو كۈنىمدن كۆرە بدترىگە اوچرەيمەن، دېب قۇرقەمن.

- بالە جان، سېن ھنوز دنيادن بى خبرسن. بو دنيادە گپ كۆپ. عشق
عجايىب نرسە. بىر بار عشق اۋتى جانىنگە ياپىشىسە، كېيىن بو گپ نىنگ
مغزىنى چقەسن بالەم. بو دوتار آتنگ نىنگ عشقى، حقيقى سېۋگىسى. گاه
پىت عشق آدمزادنى كمالات درجەسىگە كۆترەدى، گاه پىلە يېرگە اورەدى.
صمد ديوانەنى بىلەنمى؟ او نىنگ يورەگىگە تنگىرى نىنگ، يەر تگن نىنگ
عشقى توشكن. او خداگە كۈنگىل باغلب، ملنگ و ديوانە بۇلىپ قالگن.
عشق عجايىب نرسە بالەم. او بىر بار جانىنگە دارىسە، آتنگ نيمە سېبدن
دوتارىنى مونچەلر يىخشى كۆرىشىنى سۇنگ بىلەسن، توشونەسن بالەم. ھەر
كىم ھەم آتنگ بۇلە آلەمىدى.

مېن بو گپلرنى قىسى دىر اۋقېتوۋچى ياكە كىم نىنگ دىر آغزىدن اېشىتىسم،
ھىران قالدىم. آتم نېگە شو عشق نىنگ آرقەسىدن توشمەي،
كاۋوش دوزلىك ھەم قىلەدى؟ - دېب باشىم قاتەدى. راستى گپ، آتم نىنگ
بو كسىنى ياقىتىرمىدىم. اۋستە خانەسىدن، چرمىدن، چرمىلىرى نىنگ
ھىدىدن بىزار اېدىم.

اۋغلىم كاووش تىكىشىنى اۋرگىنىن، دېب آتم مېنى دوكانچەسىگە باشلېب كېلدى. بو ايشىنى اۋرگىنە آلمىلىگىمنى بىلگىچ، غضب بىلن مېنگە :

- اوو تنبل، قالاق بالە! بو احوالده بارىب بىر كونى نان گدايى بۇلەسن، - دېب بقيرردى.

اۋرگىنە آلمىلىم. اېس-هوشىم دوكانچە رۇپرەسىدن اۋتەياتىگن يۇلاوچىلر و بازار-اچارده دەيدىب يورگىن بالەلرده. خىالىمده اولر مېنىگ آلدىمدن اۋتەياتىگىندە، «دوتارچى نىنگ بالەسى، لۇلى بچە»، - دېب ايتىشلىرىدن ھدىك سىرەيمىن.

شو باعث كۇپراق اويىمده قالىشىنى ياقىتىرىدىم. آتم مېنى تىنچ قۇيرىمىدى؟ يا اوستە خانەسىگە، ياكە كېچەسى مى، كوندوزىمى ضىافتلىرگە چقىرىلگىندە مېنى ھم اۋزى بىلن اېرگىتىرىدى. قىزىقمەسم، بارمە گودېگ بۇلسم، اچىق قىلىب داد-واى سالىردى آتم.

- اوو قالاق بالە! بو احوالده بارىب بىر كونى نان گدايى بۇلەسن، - دېر اېدى آتم.

مېن اېسە آتم نىنگ بو گېلىرىدن بىر قد اوچىب توشەمن. آتم نىنگ يوزى قىزىرىب، توتەقىب، قارەيبىب كېتر اېدى. كېلە جكدن قۇرقدى. كېلە جك كۆز اۋنىگىمده قۇرقىنچلى كۆرىنردى. كېلە جك شونچەلر قۇرقىنچلى، شونچەلر ھم قارە و دەشتلى اېدى كە، آتم اونى اېسلىب آق، كۆمىردېك

توتب یانر ابدی. مېن دهشتلی کبله جکني اونینگ سۇلغين و توتيلگن سيماسيدن، غضب و قۇرقوۋوگه توشگنيدن كۇريب توره من. قۇرققنيمدن، نان گدايى بۇلمەي، دېب توره ساليب آتم نينگ ايزيدن توشرديم. آتم-آنمەن ياشيرينچە يىغلرديم.

صمد اېسىمگە توشەدى، او مېندەن بختلى راق، دېب اۋىلەيمەن شو لحظه لر. اونینگ دنياسى مېنىگە قرەگندە تينچراق-دە. اۋىلشيمچە او حيات نينگ سر-اسراريني توشينب يېتگن. او ھمە نرسەدن وازكېچيب، حياتنى اۋزىگە و اۋزى اوچون معنالب آلگن. مېن-چى؟ كبلەجك مېن اوچون راسە قۇرقينچلى، حاضر ھم كبلەجكدن بدترراق. نيمە قىلەي، بو دني غم-غصەلرى نينگ اداغى يۇق. تېلە بۇل، بو تېلەلىك ھمە ھوشيارلىكدن يىخشى اېمسمى؟

بو اۋيتىق گېلر مېنگە ياقىب كېتر ابدى. بيراق، اونى بجرىشگە، صمددېك بۇلىشەن اۋزىمنى عاجز سېزەمەن. تېلە بۇلىش، آدم نينگ قۇلىدە اېمەس. «جانگە عشق اۋتى ياپىشسە، سېۋگى آتشى النگە آلسە، اۋشندە صمدنى توشينەسن» دېيىشەدى. بو نرسەلرنى قىيىردن تاپەمەن، دېبە حرتلنەمەن. قىيىرگە آلىب بارمەسەن، آتم باشقەلرگە مېندەن شكايەت قىلەدى.

- ايتيدن بو بالەدن ھېچ نرسە توزەلمەيدى. جودە قالاق. نە كاۋوش تېكىشكە بۇيىن بېرەدى، نە-دە باشقە ايش و كسب و كارگە، -دېردى.

آتمنىنگ اورتاقلرى رحىمى كېلىپ، مېنگە قرەب قۇيشەدى. اويەلىلر
كېتەمن. اۋشە لحظەلر ھەم قولاغىم آستى قىي-چوو بۇلىپ كېتەدى. مىنگ-
مىنگلەب آدم:

- دوتارچى نىنگ بالەسى، دوتارچى نىنگ بالەسى، - دەپ قىچقىرىشردى،
گويە.

يەنە صەمد يادىمگە توشەدى. بو دنيادە صەمدچەلىك مېنگە يقىن و مېربان
آدم تاپىلمەسە كېرەك، - دەپ اۋىلەيمەن.

باشقەلر يات، فقط او مېنگە دوست. شۇندەي دوست كە او يىلن تەيشىشگە
قنى مېندە جرأتىم ایتەمس. خاموشلىگىمىزدە قالىپ كېتگەن دوستلىك اېدى.
يۇقسە اوندىن نىمە قىلىشنى سۇررىمى اېدىم؟! دەشتلى بىر قارە دەۋگە
اۋخشب، مېنى يوتىپ يوبارىش مقصدىدە آغزىنى آچىپ ياتگەن توبن دنيە
و قۇرقىنچلى كېلەجكدن قوتىلىشىم اوچون قنى عشق اۋتى؟ تەنگرىنى
سېۋىش آتشى قىيەردە ساتىلەدى؟ تاكىم مېن ھەم اونگە يېتەي! تەنگرىگە
شكر قىل، بوندن بدترىدن اسرەسىن. ھلى نىمە كۆردىنگە. بالە جان
گورونگ اېندى باشلەندى، اېندى، - دەپ اېدى.

وقت اۋتىشى يىلن يورەك غەۋەلرەم آرتسە آرتر، اصلا، اۋكىسىم اېدى.
اۋزىمگە ھىچ بىر قاچىش يۇلىنى تاپمەيمەن. آتمنىنگ اورتاقلرى:

- اونگە دوتارنى اۋرگىتىنگە استاذ، - دېيىشردى.

آتم کوی-قوشیقلرینی اجرا قیلشگه چاغله نرکن، دوتارینی قۇلتیغیگه آلیب، تارلرینی قیزیته یاتیب، کولگیچ بیلن:

- بو دوتاردن مېن نیمه کۆردیم که اؤغلیم بیر نرسه کۆرسین! - دېردی.

مېن آتم نینگ فقط دوتاریدن نالیشینی یاقیتیرر اېدیم. کاشکی، دوتارینی اولاقیتیریب، باشقه بیر ایش کپیتیدن توشسەیدی آتم. شو کاووش تیکیش یخشی اېمسمیدی؟ آتم ایتگنی دېک، همە ایشلر ایزیگه توشیب، مېن هم صالح فرزند بۆلمیدیم. کاووش تیکیشنی اؤرگنرمی اېدیم؟ کۆچه-بازار باله لری مېنی قیتیب تیلگه آلمسمیدیلر. مېنی اونیتیشرمیدیلر. آتمنی هم اېسلریدن چیقیشرمیدیلر. کپین مېندېک، قالاق باله چقان بیر آدمگه ایلنرمیدیم. کبله جکده نان گدایی بۆلمە ی، زاره، آتە-آتم نینگ حقیده گی قیغولری بیترمیدی. اېسیمنی بیله من که، اویمیزده شو دوتار، کۆچه میزده صمد. هر گل آتم نینگ دوتارینی اویمیز دیواریده آسغلیق کۆررکنمن، بو دوتار، آتە-آتم دنیاگه کېلمسدن آلدین هم شو جایده تورگن بۆلسه کبرەک، - دېب اؤیلردیم. اونگه، چراغ یاغدوسیده یولدوزچه لری یلتیلب، کۆز قیمتیب پارلب توروچی چیرایی قیزیل قۇنغیر بخملدن پوش اېتب تیکیلگن اېدی.

اگرچه، بو بخمل نینگ میتی-میتی یولدوزچه لرینی یاقیتیرمسدیم، بیراق، چراغ نورلریده یولدوزچه لری یلتیلب تورگووچی شو بخمل قنده ی دیر،

بىرىنچى كۈنلەردە اېسىمىگە كېلگىچە يۈرەگىمگە حاۋات بىغىشلردى. اۋنى
تماشا قىلىش نېگەدەر يۈرەگىم كۈچسىز تېپەر اېدى.

اما، كېينراق ۋىجىتىم يەنە دە ۋزگىرىپ كېتىدى. ۋىت اۋتىپ، چراقلىر، قىزىل
قۇنغىر رىنگلى اۋشە بىخىل و اۋنىنىڭ كىچىك-كىچىك يۈلدۈزچەلىرى
مېنىگە ۋزگىچە بىر حاۋات بىغىشلردى. اما، مېنى حىرتلىتىۋوچى بو حاۋات
قندەدىدەر قىزىق، قىناق و ياقىملى جلۈلەنەدى. شىرىن بىر حاۋات، بىر
تىنچلىك، كۈنگىلىنى ۋزىگە تارتوۋوچى فضا، شىرىن خاۋىر جىملىك، بىر
خىالىسىزلىك، لذت بىخش بىر آسۈدەلىك، اىسسىقنىە احساسدن باشقە
نرسەنى اۋندن توشىنىپ بۇلمىدى. ھەر گل كۈزلىرىم تارنىنىڭ بىخىل پۈشىگە
توشىگندە، بىرگىنە لحظە بۇلىسىن، شو قىسقە مدتلى حاۋات مېندە اۋىغانردى.
شو قىزىل قۇنغىر بىخىل و اۋنىنىڭ مېتى-مېتى، شوخ يۈلدۈزچەلىرىنى
كۈرگندە، اىچىمدە چىقماق چىقىلدى؛ يىشىن بۇلردى-يو، تېز اۋچردى.

كېين بۇلسە، اۋىلتىرىش مىجىسلىرى، تۈيخاىلەر، چراغلر، كۈزنى
قېمىشتىروچى گىس ياروغى، كۈنگىلى سىقەدىگىن پىلتە چراغ و الېكىنلر
نورلىر كۈز اۋنىگىمدە پىدا بۇلردى. اۋىلەنىش كېچەلىرى و تۈيلىر اېسىمىگە
توشر اېدى. اۋندەگى عىال و اېركىكلرنىنىڭ اىرى-اىرى يىغىن دورەلىرى،
خاتىن-قىزلر دورەسى، كۈي-قۇشقىلر تۇلقىنى اىچىدە بۇلىش؛ رىنگلر،
عطىرلر، گۈلاباتۈندن تىكىلگىن كۈيلىكلر، پستە رىنگ بىخىل كىيىملر و قارەمتىر
بىخىمللر، آق تۈسلى چادرەلر، ھۈا رىنگ گاج، تىرناقەدى زر قۇندىرىلگىن

کیملر، باشند آخیریگچە مونچاق اۋرتیلگن چیلیملر و حلقەلنیلر هواگە تۇلغەن تورگن تەمەکی توتونلری، قیزچەلرینینگ قیزیل یناقلری، بالەکیلرینینگ خامکی دن تیکیلگن یاقەلری، خینەگە بۇرکلگن قۇللر؛ تورلی-تومن عطرلر، گلاب، جیدە، سنبەل عطرلری، قیزرتیروچی، آقرتیروچی اۋپاری عطرلر، ساچ مایی، قۇللر تۇلە بیلک اوزیکلر، رنگمە-رنگ شیشە بیلک اوزیکلر، آلتین-کوموشدن یسلگن تونیس-تونیس بیلک اوزیکلرینینگ شرەنگ-شورونگلری آدمزادنی تیتیرەتیب یوبارردی. خورسندچیلیک کەچەلری، شوق و ذوققە تۇلە تونلر، ینگى الچە، پالاو تۇرەگە باریش اوچون کیلەدیگن غرۋى ینگى جەلکلر. تۇق یشیل رنگلى پیلته بخل و گوۋیچەلر، ایپک سلەر، بخل سیمان یولدوزلى تۇنلرنى کۇریب، گویا، بو دنیاە هیچ غم-تشویش بۇلمس و بۇلیشى هم ممکن اېمس دېگن تصور توغدیردی کیشیدە. عیاللرینینگ بقیر-چقیرلری، جوانلرینینگ کولگوسى و مستانە تاووشلری، تشقى حولىدەگى اېرکک و اۋسمیر بالەلرینینگ قىی-چوولری؛ صفە اوزرە و قۇشخانە لردە جۇشقىن شادلیک و خورسندچیلیک حکمران اېدی. باشقە یاقدە، سریق سمواردن سامانینینگ اوشاغیگە اۋخشەگن اوچقونلر هواگە کۇتریلیب، آلاو یالقینلریدن قاچەیاتگن کپەلکچەلرگە اۋخشب اوچیب توشر و یولدوزچەلر دېک قارانعی توندە غایب بۇلیشردی. مېنینگ تېنگقورلریم خیمچەلرنى سموار آتشدانیکە سوقیب، یاریغینی هواگە اۋینە تیشردی.

اولردن قارانغى تونده قندەي دىر نقشلى چىزىقلار پىدا بۇلر و بو قىشكى آلاو
اۋىنى مېنگە ياقراۋىدى. كىتەلر اولرنى ھىدە شىب:
- اۋت اۋىنى قىلمىنگلر بالەلر! اۋت يىلن اۋىنە شىب بۇلمەيدى. - دېرىلر.
و يىنە بىراۋى:
- اولردە حاضردن آتش بازلىك دىغدەسى توغىلگن، زۋرىنى كۆرمەگىلر-
دە!

بالەلرنىنگ بو اۋىنلرىدن خۇشىم كېلدى. اولر اۋىنلرىنى دوام بېرىشلىرىنى
دلدىن خواھلردىم. اولرنىنگ آلاو اۋىنلرى كۆزىمگە قىزىق كۆرىنەر اۋىدى.
بوندىن ياقىملى بىر حالتنى حس قىلەمەن. آتمىنىنگ دوتارىنىنگ
جلدىدەگى مېتى-مېتى يولدىوزچەلر اېسىمگە توشەدى. مېن ھەم اولرگە
اۋخىش اۋت يىلن اۋىنىشكىم كېلەدى. بىراق، آتمىدن قۇرقەمەن. مېنىنگ
قالاقلىگىمگە يىنە بىر گىپ آرتىدى؛ كۆنگىلىمىنىنگ مونگىلى آسمانىگە يىنە بىر
آسمان توشىر اۋىدى.

بوندىكى كېچەلردە ھەر ياقىدىن شادىيانە آوازلىرىنىگىر اۋىدى؛ بىرىنچىدىن يىلىگىن
سموۋلرنىنگ بىقىرىدې قىنەشى، چاى ايسى، توتونلر ھىدى، گىلابگە
باتىرىلگىن بادام و مىغزلى نىقلر ھىدى؛ ھۇل ياغاچنىنگ توتونى بىر ياقىدە،
باشقە ياندىە يىرىم كويگىن ياغاچلر اۋچاقلردە چىسىرلې يانردى. شو پىت
بالەلر گۇجۇم^۴ اۋىنە شەدى. قىزچەلر ھەم قۇل بېرىشىب، اېورىلىشىب قۇشۇق

^۴گۇجۇم: يىشىن-يىشىن اۋىنى.

ايتىر اېدىلر. باشقە بىر حاولى چىتىدە قىزلارنىڭ ئاۋىن-كولگىلىرى بۇلىپ تۇرىدى. بىرى ئاۋىن چىرىدە، ئىككىنچىسى نىڭ قۇلىدىن مىدانگە تارتىشردى. ھىاھو سالىب مىستانە كولىشلر، چىك چىلىشلر، نازلەنىشلر، «يۇق، يۇق، مېن بىلمەيمەن» - دېيىشلر، افىدىن، ئاۋىننى بىلمىلىك و يالغاندىن اويەلىشلر، يورەگىدە ئاۋىننىڭ توشىپ، يەنە بىر قىامت قىلىشلرچى، «مېن بىلمەيمەن، ئا، تارتىنىڭ قۇلىمدىن، مىدانگە تارتىنىڭ مېنى، رقص قىلىشگە اوندەنىڭ تاكە ئاۋىننىڭ توشەي» - دېيىشردى اولر؛ ئا، شرم و حيا، بىر لحظەدىن سۇنىڭ، جولان اورىپ اويىننىڭ توشر، مىداننى ترك قىلمىسدن، باشقەلرگە نوبت بېرمەي بىر تېيىپ زلفىنى يايىپ اوينر اېدى بىر ھم. بىلك اوزىكلرنىڭ شەرنىڭ-شورونگلىرى؛ اېلكە سىلكىتىشلر، قۇللرنى ھر يان تشلب، اېلكە قاقىشلر، چىلدىرمە^۵ صدارلى آستىدە ھى-ھى دېگن آوازلىر و سېوگى قۇشقىلرى يىنگرەپ تۇرىدى.

ھەر كۈن ئۇي اېمس، ھەر كۈن ئاۋىلىنىش ئۇيى اېمس دېگن معنادە، مجلسنى قىزىتىشە ھىچ كىم باشقەسىدىن آرقەدە قالىشنى اىستەمسدى. ايش قىلىش، قالىن تۇقىش، غم-قىغو، بوزاغ و پادە باقىش؛ نان پىشىرىش و تېي ياپىش محتىدىن ادا بۇلىدىك-و دېيىشلرنى اىتمەيسىزىمى؟ ھەر كۈن بونقە اېركىنلىكنى كۆرمەيسن. كولگىن، ھى-ھوى كۆترىپ رقصگە توش. حياتنىڭ تۈرگن-يىتگىنى غم-تشويش و بىتمىس بىر درد و بلا اېكن. توشكونلىكلردن،

^۵ چىلدىرمە: دىف.

كۈنگىل غم و غصەلرىدن قوتىلىش، شادلىك و خورسندچىلىك لحظهلىرى
هر كون قىچان مىسّر بۇلگەي؟

باشقە بىر دورەدە يىگىتلەر كورەشكە توشىپ آلىشماقدە اېدىلەر. يەنە بىر
دورەدە كىم دىر قۇلتىق طبلەنى چلىپ قۇشۇق ايتردى. يەنە كىم دىر تال چلىپ
اونگە ھەمراھلىك قىلەدى. قالگنلەر بۇلسە ھاوۈچ قاقىشىپ كولىشىردى.
چېك چلىشەن قۇللەر شىشىپ قىزىگەن، ھىچ كىم آغرىق نىمەلىگىنى
بىلمەيدى؛ قۇللەرى شىشىگىنىنى ھەم سېزمەيدى. آدمەر غەمنى اويكتىرىپ
قۇيگەن زەمانلەر اېدى. حیات غەم-غەصەلەرى تەندەن قويگەن آنلەر؛ انسانلەر حیات
ظلمىدەن فارغ اېدىلەر.

دەملەنگەن پالاولردەن زىرە ھىدى انقىپ، كۈككە كۈترىلەدى. كىم دىر: «چالغۇ
اسبابلىرىنى يىغىنگلەر يىگىتلەر؛ اېندى سازلەر قولاققە ياقمەيدى؛ حاضر آفتابە
و لگەن سازى يىنگرەيدى!» - دېگىچە اېدى. آفتابەلەرنىڭ تەقىر-توقىلىشى
باشلىنىپ كېتىردى؛ كىمەلەرنىڭ دىر اېلەكەسىدە مەھمانلەر قۇلىنى يوۈدىرىش
اۈچۈن تازە و آتاق ساچىقلەر؛ بو ياقى دسترخواننى يايىش و تيارگىرلىكلەر
كۈرىلمەقدە اېدى. ھەمە شاد، ھەمە اېركىن، ھىچ كىمدە غەم-قىغۇ يۇقىمى
دېيىسىزمى؟ بالەكەلەرنىڭ اۋىين-كولگۈلەرگە بىراو تۇسقىنلىك قىلمەسدى.
گۈدەكلەرنىڭ اوينىشىگە ھىچ كىم تۇسقىنلىك قىلمەيدى.

مەن اېسە، اې خەدايىم كاشكى ھەركۈن تۇي-تماشا، رەقس، شوخلىك،
كولگۈ-چېك بۇلسەيدى، مەنى بىراو مەسخەرە قىلمەسەيدى، دېيىمەن. مەنى

«دنبورە چى نىنگ اۋغلى، لۈلى بچە»؛ صمدنى «صمد تېلبە» - دېب ايتىمسەلر
 اېدى، دېيىمن .

اۋشە پىتلر صمد يۈك تەشېب، محنت قىلىپ يورىدى. او اخلت اېلتماقده،
 چىقىندى و سوپورىندىلرنى تشقىرگە تەشېب چىقماقده اېدى .

كىم دىر:

- بۇلە قال صمد جان! منە بو زىبرىنى ھم آلىب بارىپ بۇشە تىب كېل! بۇلە
 قال صمد جان! بالئەنى آلىب ياغاچلرنى يار! صمد جان برکە تاپ! منە
 يىرتە ايش قالدى، ئوابىگە قالەسن، - دېردى .

صمد قارانغىدە تلىپىنەدى. يۇق دېمەيدى. خاموش اېدى. چېگە-چېگەلردە،
 حيات نىنگ قارانغى چېگەلرىدە باشقەلرنىنگ خورسندچىلىگىگە اۋزىنى
 شرىك بىلىپ ىشەيدى .

برچە خورسند، برچە اېركىن، حتّا، صمد اۋشە اچىق گېنى اونىتىپ قۋىگن .
 گويا ھىچ كىمدە غم-قىغو يۇق. ياكە، بىر كېچە بۇلىسن كتە و كېچىك،
 ياش و قرى، عيال و اېركك، تېلبە و عقللىلر تىرىكچىلىك تشویشلرىنى
 بىر ياققە سورىپ قۋىش مقصدىدە قۇلنى قۇلگە بېرىشگن. حيات
 تشویشلرىنى-كو، اداغى يۇق. گويا، ھمە خورسنددېك. كتە-كېچىك،
 ياش و قرى، اېركك-عيال، عاقل و ديوانە، برچە قۇلنى قۇلگە بېرىپ حتّا
 بىر كېچە بۇلىسن ھمە حيات تشویشلرىنى اونوتىپ، بىر ياققە سورىپ

قۇيماقچى اېدىلر. حيات قىغولرى و ستمگر روزگارنىنگ پاينى يۇق. برچە آدملىر شادلىك و خورسندچىلىكنى حتا غصەلرى و تاش بغير روزگار ستمىگە يىراق قىلىپ كۆتريب چىقىشگە قرار قىلگن اېدىلر. چالغووچىلر مجلسلرنىنگ گلى اېدىلر. آدملىر سازندەلر و ميدانگە كېلىپ رقصگە توشگنلر اوستيدن ساچەلە و پول ساچىشر اېدىلر.

بو كېچە صمد باشقە بىر آدم بۇلگىنى كۆرەمن. صمد مطيع و اطاعتكار، چقان، هر چچانگىدن كۆرە، چرچمە مسراق بۇلەياتگن اېدى بو كېچە. اونى بىكارده ديوانە دبىشردى، تنگريگە آنت ايچىب ايتەمن كه صمدچەلىك يىخشى آدم بو دنياده تاپىلمىدى. يشە صمد، يشە بىر! صمدنى آقىشلشە خورسند بۇلەمن، خودى مېنى سىلەگندېك جان و دلىمدن سېوينىب كېتىدىم.

اما، كته مهمانخانه لردە كتهلر اۈزگە كىفیتدە اېدىلر؛ گىس چراغلرى، تۈشكلىر اوستيدە مهمانخانه بۇىلب اۋتيرىشردى. چاينكلر دم بدم تۈلدىرىلر و بۇشە تىلر اېدى. او جاي باشقە بىرلرگە قرەگندە گوجومراق اېدى. او يېردە اۈزگچە هوا حكران اېدى. سلماقلى فضا، بى غبار و اۈزگچە فضا. آتم دوتارنى قۇلتىقلىب، مجلس تۈرىدە اۋتيرر، دوتار چلىب گوركىرەگن آوازى بىلن اشولە ايتر اېدى. مقام ايتەدى، نوايى، فضولى، جامى، حافظ و رودكى دن اۋقىب طوفان قىرلر اېدى. گىس چراغى نورلرى آستيدە آتم نىنگ قىزىل قۇنغير بخمل پوشلى دوتارى كېلىنگە اۋخشب، يانيدە

تورردى. آتم مجلس نىنگ شاھى اېدى، او دنيا سلطانىگه اۋخشر، مجلسدە گىلر اېسە اونگە باش اېگىگىچە تىنچ، ساكت و اطاعتكار بۇلىپ اۋتۇرىشردى. بىر يانىدە مېن اۋتۇرىدىم. يەنە بىر تامانىدە تۇق قىزىل رنگلى كېلىنچىك دوتارى نىنگ مېتى-مېتى يولدوزچەلرى كۆز قىمتىب تۇردى.

آتم دوتار چلىپ قۇشۇق كۈيلەياتىگندە، ھىچ كىم لام-مىم دېيە آلمىدى. ھىچ كىم بلند آواز دە سۆزلەمسىدى. ضرورت بۇلگن وقتدە، اۋز سۆزلىرىنى ھىچ كىمگە سېزدىرمىسەن سېكىن اېگىلىشىپ-بوكىلىشىپ بىر-بىرىگە يېتىكىزىشردى تامام. حتا، پىالە و چىنى چاينىكلرنىنگ آوازلىرى دە اېشىتىلمىدى. كۈتىلمەگن بلند آواز اېشىتىلسە-يو، اۋشە لحظە آتم اونى اۋزىگە و صنعتىگە نىسبەتەن بى پىسندلىك بىلىپ، ياقىتىرمەي، دوتارىنى بىخەل پۈشگە سالىپ، اۋغىلچەسى نىنگ قۇلىدن اوشلپ پرىشانلىك بىلن: «يور اۋغىل كېتىدىك، بولر بىزنىنگ قەدىمىزنى بىلمەيدى»، -دېيىشى ھىچ گپ اېمىدى.

اېشىتىشىمچە، آدملىر آتم حەقىدە: «جودە حساس و طبعى نازىك اېدى. آينىپ قالسە، ھىچ كىمگە پروا قىلمىدى. اچىق قىلىپ كېتىپ قالدى. بىر لىك بېرسىگىز ھەم تۇرمىدى. يۇلىدن قىتمىدى. آش و سووينىگە قۇل ھەم تېگىزمىدى. او بىلن احتياط قىلىپ مەاملەدە بۇلىش كېرەك. مقامچىلر بىر

آز جىنى صفت بۇلىشەدى. اولر ھمە يىلن حسابلىشەدى. يىراق، ھىچ
كىمىگە پروا قىلمىس پىتلىرى ھم بۇلەدى»، - دېيىشردى.

آتم حقىدە غايانە ايتىلگن بو گىلرنى اېشىتىپ، سېوينىپ كېتىردىم.

صمدنى اۋىلب قالەمن. او حقەدە ھم آدملىر گپ قاتىشەدى: «رايى توتسە
بېرىلىپ ايشلەگىدن حيران قالدىنگىز. يىر پىسدە باغدەى قىلىپ
حاولىنگىزنى تاب-تازە قىلىپ قۇيردى. يىرار گپ ياقمەى قالب، مزاجى
چتاق بۇلسە يىر لىك بېرسىنگىز ھم اونى اۋز حالىگە كېلتىرىپ بۇلمىسدى.
شوندە اونى جنى صمد دەسە بۇلردى».

شو گىلرنى اېشىتىپ، آتمدن ھم خوشىم كېلەدى، صمددن ھم. اىكاۋىگە
نسبەتاً ھم يورەگىمدە قندەى دىر مەر اويغانردى.

آتم دوتار چلەدى، يانىپ كويىپ اشولە ايتەدى. ھر بىر غزلىنى ايتىپ
بۇلگچ، تېرگە باتردى، آلمە گللى رومالچەسىنى چۇنتىگىدن چىقىرىپ يوزى
و مىنگلەيىنى سىيرىپ آلردى. چىك چلىپ قۇشىق تىنگلەياتىگنلرنىنگ
يامغىردېك ياغىلەياتىگن آلقىش و تحسىنىدن قىتە جۇشىپ كېتىردى آتم،
يوز برگلى گل سىنگرى كورتىك آتىپ، يەنە دە يىشنىپ كېتىردى. يىراو:

- يورەك غملىرىنى يوودىنگىز، يوزگە كىرىنگى كمال اكە! - دېردى آتمگە.

و باشقە يىراو :

- خدايم سيزنى باشيميزدن كم قيلمه سين كمال اكه! خدا حقى كمال قيله سيز، كمال اكه، - ديه قيققيره دى. مېن اېسه حيران من. آتم هر بير غزلى ايتيب بؤلگونچه، خونا بؤلېب كېتىشيدن حيران من. بير عالم درد و محنت چېكىشى، داد-واي ساليشيگه حيران قالديم. خيالىمده آتم يوره ك تگيدىن داد سالماقده اېدى. يوره ك هاو وچلب محنت و عذاب بيلن ناله و فغان چيقردى.

دردى آغىرليگيدن داد ساله پىدى آتم، دېب اويلردىم مېن او شه پيتلىرى. دوتار سېسى آتم نينگ كويلريگه قوشىلب كېتر، بو كوى ناله لريده قنده دى دير درد يشيرينگده اېدى نظريمده. بو آهنگلر قنده دى قىلب كيشيلرينگ يوره گيدن غم-قيغولرني اريتيشى ممكن؟ نېگه آتم مونچه لر يانېب، كويىب قوشيق ايتماقده؟ نېگه آدملىر آتم نينگ بو ناليشيدىن لذتله دىلر؟ نېگه آدملىر مونچه لر جيم-ساكن؟ شو سواللر ايچىمدن اوته دى. بو لحظه لر همه باش قيميرله تيشر آتم نينگ شيره لى، مونگلى آوازي و دوتار نينگ ناله لريگه قولاق آسيشه دىلر. دوتار ناله لريگه جوړ آتم نينگ آوازي گاه او جيگه كوترىلب، گاه سېكن-سېكىن پستلب كېته دى. بعضىلر آتمگه هنگ-منگ بؤلېب قره شردى. آتمگه، اونينگ دوتاريگه، سحرلى برماقلىگه حيرت بيلن قالر اېدىلر. ايرىملر نينگ باش اېگىشلىرىنى كوريب، اولر يىغلاشه ييتدىمى، دېب او يلب قاله من. بعضاً، آتم نينگ دوتارى نينگ ناله لرى نينگ اوج پله لريده، قيسقه تنفس پيتلىرى مجلسده گيلر نينگ دردلى: «هى-هى، بى-بى، آه چېكىشلىر، واى-واى قايل اكه»، - دېگن صدالرى

قولاققە اېشىتىلردى. بو دىققەلردە، مجلسدەگىلردن ايرىملرى گویا، اوزاق يىللردن بو يان كۈنگىللىرىدە، اولكن درد آلاوى يانەياتگندېك، كودىرگووچى آە چېكر اېدىلر. شونقەنگى كۈكسىدن اۋتلى آە تارتىشر اېدىلر كە، گویا، يىللر دوامىدە يورەكلرى كتە قىغو آلاويدە يانگندېك. غم- قىغو اولرىنىنگ يورەك تويىگە بارىپ يېتگندېك آە چېكەدىلر. نىمە بۇلگن اۋزى؟ اولر خودى، اۋزلىرىنىنگ اېنگ يقىن و قىمتلى نرسەلرىنى يۇقاتگندېك، ياكە، اولر قۇلدن باى بېرىلگن شكۈھلى اۋتمىشدن اجرەلىب، بىردن بىر خاطەرلر يادىدە ماتم توتەياتگندېك اېدىلر. شونىنگ اوچون افسوسلىنب «ھى-ھى» - دېىشدىن اۋزگە سۇز تىللىرىگە كېلمسدى، دىبە بىلمس اېدىلر ھم. ایتە آلمسلىگى نىنگ سىبى كېلەجكدن؛ صمد دىوانەنىنگ «بوندىن يامانراغىدن اسرەسىن» - دېب ایتگنى، آتمنىنگ مېنگە توشونتىرگن قۇرقىنچ و اضطرابلرى؛ قارە دېوگە اۋخشب برچەنى يوتىشگە آغىز آچىپ ياتگن قۇرقىنچلى روزگار و كېلەجك رنج و عذابىگە توشىب، حسرتلى آە و نالە قىلىشەدىر. اولر گویا، اوروشدە توتقون آلىنگن اسىرلردېك، قماقخانەدە دىققە نفس بۇلگندىلر. آتمنىنگ دوتارنىنگ نالەلرى توتقونلىكدەگى مخلصلرنىنگ كۈنگللىرىدەگى غم و غصەلرىنى بىر آز يىنگىلەتردى. اۋشە لحظەلر ھمە نرسە خلاصەلىنب، كېچىكلشىب، قىسىلىب قالردى. كوى اۋجىدە دوتارىنىنگ تار پردەلرىدە يۇقارى- قویىلر تورىشى آتمنىنگ آوازیگە جۇر بۇلىب، سېسىگە توشىنىلمس شكۈھلىك بخش اېتىپ تورەدى.

بو آنلردە بىرچە مجلسدەگى ياشلار، آقساقال كېكسەلەر يىشىرىنچە يىغلىشەدى، - دېگەن گېلەر خىيالىمدىن كېچەدى. آدملىرىنىڭ قۇلىدىن ھېچ ايش كېلمەس. ھەممە نەرسەنى بىر ياد قىلگەن خۇفلى بىر سىل كېلگەندە؛ ھەممە نەرسەنى بىر ياد قىلەدى و بوندن ھەم قۇرقىنچىلاراق، ويران قىلووچى يەنە بىر سىل ھلى يۇلدە.

اېرتە ھەمەنى دارگە آسەدىلەر. بىراو ھېچ نەرسە قىلە آلمەيدى؛ بىز اۋز دورىمىزنىڭ محكوملىرىمىز؛ سىل محكوملىرى، يۇلدەگى سىلنىڭ آلدەيدە آياق- قۇللىرى بايلىگەن محكوملىرىمىز. حەم فرمانلىرى آلدەيدىن چىقىرىپ قۇيلىگەن؛ ھەممە نەرسە بىر ياد كېتەدى و بىر ياد كېتەجىدەر.

آلدەينى آلىپ بۇلمەيدى. قەندە گېلەر، نەمەلەر يوز بېرىپ، يەنە و نەمە بۇلگوسىدەر؟ ھەممە صەمدىنىڭ اۋشە گېلىرىنى اۋىلمەيدىمى؟ بىلمەدەم. آتم اجرا قىلەياتىگەن آھنگەن كېين، قووناق مجلس ماتىگە ايلەنمەسە؛ ھەممە بىلەند آوازىدە تۇستەن ھور-ھورلەپ يىغىلەپ يوبارسە كېرەك دېر اېدەم. تۇغرىسىنى ايتەي بو آنلردىن قۇرقەمەن. خىيالىمدە آتم اۋز اۋتىرگەن جايىدىن و مېندىن اوزاقلىشەياگەندە اېدى. آدملىرى نېچە لىھزەدىن سۇنگە يىغىلەگەنچە، تېلەپ يىنگىلەپ ھەممە نەرسەنى تىرك قىلەياتىگەندە خىيالىمدە. آدملىرى بو تاپىدە كۇنگىلدەگى سودا و غەملىرى شەتەيدىن، چۇل و بىبابانلىرىگە باش اورىپ، تىرك دىنا قىلگوسىدەر، دېب اۋىلەيمەن. آتمنىڭ آوازى، دوتار سەللىرى، اۋقىيەياتىگەن شەلەر بىر بىر باشىدىن شىكۈە و شىكايەتكە ايلەنگەن اېدى. فرىاد و نالە اېدى. اولرىنىڭ بىرى خىيالىمدە اۋز مەشوقەسىنى قۇلدن بېرگەن عاشىقلىرىگە

مېنگىز اېدى؛ يعنى عشق يۈلىدە مغلوب بۇلىپ، مشترک درددن عذاب چېگر اېدى اولر؛ جفاكار و ستمگر دوستلرنيگ جبر و جفاويدن همەنينگ يورهكلرى توگون-توگون اېدى. آتم اۋقىياتگن شعرلر شو معنالرنى انگلتيب تورردى. همه آدملىر خيالىمدە مغلوپيتگە اوچرەب، كۈنگيللرى درد و غمىدن ليق تۈلگن. آتمنينگ صداسى، دوتار سېسى، قۇشيق بۇلىپ ينگرەياتگن شعرلر آدملرنيگ داغلى يورهگيدە توگون-توگون بۇلىپ ياتگن دردلرنى اۋكسيتيش اوچون آچىلگن تېشىكلر اېدى. مېن هم نيمەگە، نيمەدن ليگىنى يىلمەسم-دە، چوقور اۋى و فكرگە تالەمن.

آدم بير كون اۋلەدى، همە بو نيادن كېتگوسيدير. حياتنينگ سۈنگى اۋلىمدير. كېلەجگىمىز قارانغى؛ همە يامان و قارانغى كېلەجدن خواطرده. آتم هم كېلەجكدن تشويشده. مېنى شونچەلر كېلەجكدن قورقيتدىلر كە، حتا، كېلەجك تامان بير قدم هم آلغە آدمىلشگە يورهگىم بېتلەمەيدى. آدملىر برى كېلەجكدن قۇرقىشەدى. مېن يالغىزمىن، صمد تۇغرى ايتەدى. ھلى قەيىردە؟ بوندن بدترىدن اسرەسىن، توبە! بوندن يامانراغىدن سقلەسىن. يورهگىم تۈلىپ يىغلەگىم كېلدى. آتمنينگ يانیدن توريب قاچىب كېتگىم كېلدى. كېتەي، كېتەي، كېتەيىن اۋزىم يىلمەگن تامانلرگە قرەب كېتەي!

آتم توتاقيب، يانيب كويلەياتگن شوندهى بير كېچەدە، كىمنينگدير هونگ-هونگ يىغلشلىرى خانەنى تيترەتيب يوباردى. مهمانخانه دھليزىدە زار يىغلەياتگن اېركك كىشىنينگ سېسى اېدى بو. اونى ايگى كىشى

سودرەب تشقريگە آلب چىقىپ كېتىشىدى. كېنىراق او آدم صمد ديوانە
 اېدى، دېدىلەر.

كېين، كېينچەلىك مېنىنگ هم قىغوغىغىلرېم دىياسى اۋزگچە توس
 آلدى. جودە هم سادە و آسانگىنە اۋزگردى. مثلاً، يىغلەياتگن و كۈچەگە
 آلب كېتىلگن آدم كىم اېدى؟ - دېب سۈرەسە، «ھى! ھېچ گپ اېمىدى،
 صمد ديوانە اېدى، - دېب ساووق و جودە عادى جواب قىلگنلرېدېك.
 شونگە اۋخشب مېنىنگ هم دىيام اۋزگريپ كېتىدى. يىلمەدېم قندەى
 قىلىپ؟! نېمەگە و قچان؟ بىر سىرلى كۈلكە^۱ غم-قىغولرى دىياسىدە، آتە-
 باباسى نىنگ باغىدە سىر اېتەياتگندېك كېزەر اېدى.

آيگە اۋخشەگن سايە. اونىنگ يوزلرىنى آى نىنگ خىرە رنگلرى آستىدە،
 بىرگىنە لحظە كۆردىم و تىنى آلمەدېم. او قندەى قىلىپ مېنىنگ غم-
 غىغىلرېم دىياسىگە كىرىپ قالگىنىگە اۋزىم هم حىران من. اۋشە پىت خبر
 بۆلدىم كە، ايش ايشىدن، گپ گېدن اۋتگن اېدى.

بو بىلن كىچىك كىنە غملى دىيامگە قوشىمچە غم آرتدىردىم. مېنىنگ
 ججىگىنە و توشوكونلى روىا و خياللرېم دىياسىگە قندەى دىر بىر كىشى
 كىرىپ آلدى. او يۈرەگىمگە اۋزىدن شۈندەيىن بىر يارە اىزى قالدىردى كە،

^۱كۈلكە: سايە.

خيالىم اونىنگ خاطرهسى سىز، بىر لحظه بۇلىسىن سىر و سفرگه چىقىب، شو بىر يوتوم قىغوسىنى تاماغىدن تىنچ اۆتكزه آلمىدى. قمر غم و غصّه دىن تۆله دىنامگه كىرىپ آلگىنىنى كۆردىم.

هرچند قمرىنىگ اۋشه يىللىرى «سازنده نىنگ بالهسى، سازنده نىنگ بالهسى» - دېگن گپلىرى آلدىندن دىلمنى تىلكه-پاره قىلگندى؛ بىراق، خالم نىنگ قىزى قمر تىلىدن بو سۆزلرنى اېشىتىش مېن اوچون بو قدر آغىر و اچىق، دېب اۋىلمه گندىم. قمر تىلىدن بو جملهنى اېشىتىش كىچىك دىنامنى تىتره تگىنىنى توشونمى قالدىم. كېىنچەلىك احساس قىلردىم كه، قمرىنىگ بو گپلىرى، مېنى آتم نىنگ دوتارى نىنگ توشىنىلمىس، تىلىسىز ناله لرى تويىگه؛ شعرلر، يانىش و كويىشدىن تۆله شكوه لرى قعريگه؛ دردلر تويىگه اولاق تىردى. اونىنگ بو سۆزلرى ينه اۋشه كويلرى، شعرلر و دوتار صدالرىنى تىنگلېب، اۋى ايله، معلوم يورتگه كېتە ياتگنلر غصّه لرى ايچ-ايچىگه هيدەب يوبارر اېدى مېنى. اۋزىمنى آتم نىنگ مونگلى ناله لر، دوتار و قۇش قىلرى قعريده يشە ياتگندهى حس قىلدىم. اېندى تېوره ك-تاشىمىدەگى دىنا، اونىنگ نرسه لرى و آدملر، ياروغلىك و تاووشلرى مېن اوچون باشقچە معنا كسب قىلردى. باشقە بىر دىناگه كىرىپ قالەمن؛ مېنگە او دىنانىنگ همە نرسهسى قىزىق، حرارتلى و معنالى اېدى. مېن اوچون همە نرسە بار اېدى بو يېردە. همە نرسە نىنگ بىر معناسى بار؛ مېن هم بو يېردە معنا كسب اېتگنمىن. همە نرسەگە اۋخشب، نگاه و قرەشلىرىم آلدیده بوتون بارلىق اۋزگريپ بارر اېدى. آغرىقلى بۇلسە-دە، بىراق، بو بىر

ياقملى و سېۋىنگىدەى توغىلىش اېدى. تىمدە يايىلىپ ياتىن بورونىكى
توشكونلىك و بيهودەلىك يۇقالىدى. عاقىت قىمىنىك ايتىن اچىق و
جىدى گېنى حىياتىمدە بوتونلەى اوشل سېزدىم. آلدىنىكىن كۆرە كۆپراق
اۋى و فىكرگە توشىدىم اۋىنىدە. اۋىشە پىت خالىمىنىك قىزى قىمىن اۋچون
باشقە بىر آدم اېدى. اۋىزگە موجودات بۇلىپ قالىدى. او مېنى ھەم اۋىزىگە
تارتەياتىن سۈيۈكلۈ بىر آدم، ھەمدە اۋىزگە نىسبەتەن كۈنگىلىمدە نىفرت و انتقام
ھىسى بار اېدى. شۈندەى آدم كە، مېنى اۋىزىگە تارتىر اېدى، اۋىنى ھەم
سېۋەن، ھەمدە اچىمىدە اۋىزگە نىسبەتەن نىفرت و انتقام بار اېدى.

اۋىنىدە خىيالىمدە او بىلەن سۆزلىشىش، اوروشىش باشلىنىپ كېتىدى. گاه
يالغىزلىكىمدە خىيالچەن بىر ھالىدە اۋىزگە اچىق و يامان سۆزلىرىنى ايتەن؛
داد-اۋى قىلگۈدېك درجەدە چىرىلەتەن ساچلىرىدەن تارتەن. گاهدە
سېۋىكى سۆزلىرىدىن ايتەن؛ كۈنگىلىم تۈلىپ يىغلىگەن كېلەدى؛ مېنى آزار
بېرىشىدىن قۇل تارت دېگەن كېلەدى اۋىزگە. بىلىمىدىن، كۈچە بالەلىرى ايتىپ
يورىن گېلىرىنى مېنگە نىسبەتەن نېگە ايشلىتىدى قىمىن؟ گاهدە اۋىزگە مېچىلى
سۆزلىرىنى ايتىر اېدىم؛ يالبارىپ قىمىرگە يۈزلىنىپ، مېنى قىيىنەن پىيگە
توشمەگەن، دېب ايتىپ يىغلىگەن كېلەدى. او نىمەگە كۈچە بالەلىرى گېلىرىنى
مېنگە ايتىگىنىنى بىلمەدىم. خۇددى، بو گېلىرىنى اۋىزگە كۈتەياتىگەندەى. اۋىزگە
اېشىتىدىم، اېشىتىدىم و يېتىنچى قىت آسماندىن پىرگە توشىپ، تۈستەن
اۋىزگە كېتىدىم. باشىمنى كۈتۈرۈپ قىرەسم، دىنيا، تېۋرەك-اۋىزگە

بىر رىنگدە اېدى. كۈزلىرىمنى اوقەلەدىم، كۈرگىنلىرىم تۇغرى چىقدى. هيجانلىق، اې تىگىرىم! مېنگە نىمە بۇلدى؟ - دېدىم.

بىر اېركىك نىنگ آوازى آلىس-آلىس درەلردن اېشتىلەياتىگندە، او فرىاد چېكىماقدە اېدى، تاووشلىرى تاغلار بغرىدە عكس صدا بۇلىپ قىتەياتىگىنى اېشتىپ قالدىم:

- ھلى قىدەسن؟ توبە بوندن يامانراغىدن اسرەسىن! اىتمىمى اېدىم اۋت بىلن اۋىنىشمە، دېب... بىر مرته آلاو... شو عشق بىر بار جانىنگە ياپىشىسە بارمى، تىغىن بىلەسن تىغىن سېوگى نىمەلىگىنى!...

بىز اۋتىگن يىللىرى تېنگقورلر بىلن بىرگە اۋىنىداش اېدىك. بو واقە شوندەى بىر پىتگە تۇغرى كېلدى كە، بىز قىتىپ بىر-بىرىمىز بىلن اۋىنىش حقوقىدن محروم قىلىندىك. شوندن كېىن بىز باشقەرلر آلدىدە بىر-بىرىمىزنى كۈرسك قاچەدىگن، ىشىنەدىگن بۇلدىك. اۋشە ھمە حالتلر، آرەمىزدەگى شرم-اويت تۇسىق بۇلىپ تورگىنگە قرەمەى، اىشانىب بۇلمىدى كە، اۋشە اچىق و آغرىقلى گېنى اىتىپ، تۇستدن، بى سىب و اۋرىنىسىز مېنى آلىپ بېرگە اورسە-يو، توپراققە تېنگ قىلىپ تشلىسە.

آلدىنگى يىللىرى مېنگە بونقەنگى گېنى ايتسە درد قىلمىدى. كىنراق عقلى ھمە نرسەگە يېتەياتىگن پىتلىرى بو گىللىرى او اىتمىس اېدى.

او مېنگه بو اچيق و نفرتلى گېنى ايتگن پيټده، هوشيده ميدى، ياكه، ايسيدن
 آزگنمى اېدى؟ يا اوشنده كيم دير اونينگ ايچيگه كيريب آلگنميدى؟ شو
 گېنى ايتيب مېنى خفه قىلىشنى خواهله ديمى؟ بو بيلن آتم نينگ
 دوتارى نينگ دردلى ناله لرى قعريگه هيده ماقچى بۇلديمى مېنى؟ بوندن
 بدتريدن اسره سين، توبه!... صمد مېندن آلدين شو كولرنى باشدن
 كېچيرگنلردن اېمسمى؟ صمد نينگ حياتى آدملىر سوپورينديلرى آستيده
 چۆكيب، خاموش دنيا سى قنده ي دير درد و غصّه لرنى اؤزیده يشيرمه گنمى؟

بیر كېچه سى، بیر تۇيده همه آدملىر حيات غصّه لرينى بیر ياققه سورويپ
 قۇيگنديلر؛ تون فضا سى دملنگن گوروچ هيدى بيلن، توتون هيدى، جييده
 و گلاب عطرلى تره لماقده اېدى. هر ياقده يشىل و پسته رنگ بخمل
 تۇشكلىر ساليگن؛ خينه قۇييلگن قۇللىر و تورلى-تونيس شيشه
 بيلك اوزوكلر.

بیر كېچه سى باله لر برنجدن يسلگن سموار اطرافيده آلاو اۋيينى قىلىشردى؛
 هر ياقده ساز، كوى، رقص، كوره ش، خورسندچليك و شاديانه حكم
 سورردى. آتم كته مهمانخانه ده، دوتار چليب، كۇپچليككه ياقه ياتگن
 اۋشه اۋزى نينگ مشهور كويىنى اجرا قىلر اېدى.

آتم شوكت بخارا يى شعرينى ناليش قىليب: «شانه جبر ارّه را از بهر گيسو
 مى كشد (ارّه جبرينى تراق ساچينگ نينگ عشقيدن چېكر) نى كويلردى.

كىشىنىڭ كىشىگە ايشى يۇق بىر كېچە اېدى. نازبو و اكاسى گلى هيدلىرى قۇشنى حاويلدىن بىزگە تامان ترهلىب تورردى. آتمنىڭ يانيدە بۇلىشەدى بىر كېچە ايچىمنى قىسىپ كېتكىن؛ قمرنى كۆرەى، دېب يورهگىم تلىپنەياتىن بىر كېچە اېدى. بهار، كېلەك، كۆكتلر هيدى تونكى هوانى مست قىلىپ تورريدى. يىنگرەياتىن دوتار نالەلرى و آتم ايتەياتىن شەرلرنىڭ نرىكى تامانلريدە نىمە خبر؟ - دېگىن معنادە آتمنىڭ يانيدىن، اونىڭ بخمل پوشلى دوتارى يانيدىن تورردىم. بىلمەدىم نىمە بۇلدىيو، اۈزىمنى حاولى چىتىدە يىرىم يارىق، يىرىم قارانغى فسادە تاپدىم. بىر نرسەنى بهانە قىلىپ، آتمنىڭ يانىگىھبارماقچى بۇلدىم شېكىللى. حولى چىكەسىدە قىزەلاقلىرىش يىشىن اۋىنشەياتىنگىدى. قىزچەلردىن بىرى درختدە آسىغلىق ارقاندە يۇقارى-قويى اوچەياتىنگىدى. كويلگىنىڭ رنگدار اېتىكى ايلنەسىدەگى يارقىن مېتى-مېتى يولدوزچەلر، تۇيخانەنىڭ گىس چراقلىرى و آى نورى آستيدە برق اورىپ يلىتىر اېدى. قمر اۋشە ارغىمچيدە بهار كېچەلرنىڭ تونكى موجلىرى و آىنىڭ كوموش رنگ يالقىنلىرى آرەسىدە اوچماقەدە اېدى. ھر بىر اوچىگندە ھىجانلىنىپ سېوينىگىدىن قىقىرلپ فرىاد كۆترىر اېدى. قمر كىيىن تۇق قىزىل بخمل كويلەگىنىڭ زىرلى يولدوزچەلرى چراق و آى يارىغيدە كۆز قاقىپ تورىگندەى تاولنەياتىنگىدى. بىرار نرسە بهانە قىلىشكە حاجت بۇلمەدى، عياللر يىغىنىگە آتمنىڭ آلدىگە بارماقچى بۇلىپ جايىمدە تورىپ قالدىم. قمر مېنى كۆرگچە

ارقانداۋ اوچىشكە دوام اېتەۋېردى. اۋنىڭ-سۈلىگە اوچە تورىپ، سېۋىنىڭىدىن قىچقىرەدى. كۈتۈلمەڭدە كۈلەياتىپ بلند آوازده:

-لۈلى بېچە-لۈلى بېچە، -دېيە قىچقىردى مېنگە.

قىزىلر كۈلىشىدى. خودى، بىراۋ بالته بىلن باشىمگە اورگىندەى اۋرنىمدە قاتىپ قالدىم. خودى، بلندلىكدن، قايدەن قولىب توشكەندەى بۈلەيازىدىم. قىقىرلىب كۈلىشلر چۈزىلىپ كېتىدى. بىر نېچە لحظه كۈزلىرىم ھىچ نرسەنى كۈرمەدى. بۈنى اېشىتىشەن كۈرە بىر يارىلىپ يۈتسەيدى مېنى. نىمەدىر دېماغىم كېرەك. فايدەسىز بۈلسە ھەم بو گېم باشقەلرگە جواب بۈلرمىدى. قمر آلگىنچىكدن توشىپ، گلىنى باشقەسى آلدى. نېچە قەدىم مېنگە رۈپەرە كېلدى، اۋشە تابدە آنە اۋرگىنگەن: «آتنىڭ سازندە اېمىس، حافظ و صنعتكار» -دېگەن گېنىنى ايتىشكە مجبور بۈلدىم.

بىر لحظه اۋتىپ، گۈيا، مېنگە يۈرەگى كۈيگەن بۈلىپ، ياكە مېنى توشىندىمى، ايتگەن گېيدىن پشيمان بۈلدى. ياكە، قىلگەن خىطاسىنى تۈزەتەقچى بۈلىپ مېندىن:

-سېن نېگە دوتار چېرتىشنى اۋرگىنمەيسەن، -دېپ سۈرەدى.

مېن اېسە جوابىگە:

-ياقتىرمەيمەن، -دېدىم.

بىر آز مەحبەتلى آھنگدە:

- مېن ياقىترەمن ، بىر كۈن اۋرگنەمن ، - دېدى .

كىمدن اېشىتگنمى بىلمەيمىن :

- قىزلر دوتارچى بۇلە آلمەيدى ، - دېگن گېنى ايتدىم .

اۋشە لحظه نىمە كۈنگىلىدن اۋتگىنىنى بىلمەي ، كولىب :

- سېن اۋرگن ، سېن ، - دېدى .

- خوشىم كېلمەيدى ، - دېب اۋشە جوابنى ينە تكرر قىلدىم .

- اۋزىنگىنى آس سىنگ ھىم اۋرگنە آلمەيسىن ، - دېبە بلند كولىب يوباردى .

- نېگە اېپلەي آلمەيمىن ؟ - حيران قالدىم .

- چونكە ، سېن قالاق بالەسن ، آتنگ شۈندەي دېگن اېدى ، - يەنە كۈلدى .

بو گېي قىلىچىدېك يۈرەگىمگە كىرىپ كېتىدى .

حيران ، ساكت و درماندە بىر احوالە يۈزىگە باقدىم . او تىرجەيىب ، خودى كۈنگىلى ايسەگن بىر ايشنى بىرگن بۇلىپ ، مېنگە تىكىلدى .

شو پىت كۈزلرىمگە ياش حلقەلەندى . «توبە ، بۈندىن بدترىدن اسرەسىن !» - دېب يۈرگن صمد دىوانەنى اېسلب قالدىم . شۈندىن كېيىن تۈنگى قىسەلرىمىز اۋز پايانىگە يېتى . يۇق ، قىدن ھىم ؟

بۇلر ھلى قم اوچى ، داستانىنگ باشلىنىشى اېدى .

شو كېچەدن كېيىن ، بىر گوشەگە بارىپ يۈزمە-يۈز بۇلىپ ، ايتىپ-اېشىتىشگە قىتېب وقت تاپە آلمەدىك . باشقەلرنىنگ گېي ، عايلەمىز كەلرلىنىنگ

اۋزلىرىگە ياقەياتىگن گېلىرى، بىزنى تابارە اوزاقلىشتىرىردى؛ اوزاقلىشىپ بارىدىك. بىز توشونىپ يىتىدىك كە، ايكىمىز، بىر كېچەدە توغىلگىمىز، كىتەلرېمىز بىزنى اونشتىرىپ قۇيىشگىدى. بىز اۋغىرلىنچى بىر-بىرىمىزگە كۆز سالگىنمىزنى كۆرىشلىرى بىلەن آق، آنەلرنىڭ گې-سۆزلىرى باشلىنىپ كېتىردى. بىز اويتىدىن قىزىل-يىشىل بۇلىپ، كۆزلىرىدىن غايىب بۇلىشىپ قاقچىپ-قاقچىپ كېتىر اېدىك. اما، قىمر مېنىدىن عىذر سۇررىمىكن، دېگىن كۈننى دايم تۈتەمىن. شۈندىن سۇنگ، آتم قۇشۇق ايتىشكە باشلىسە باشقەلرگە اۋخىش مېن ھىم خفە بۇلىپ كېتەمىن و قىمرنى اېسلىپ يىغلىشنى ياقىتىرگىم كېلەدى. شۈندەى قىلىپ اۋزىمنى مېجلىسدەگى پرىشان-ھاللىرگە ھىمدىر تۈتىگىم كېلەدى. مېن ھىم باشقەلرگە دىردداشمىن، دېب اۋىلىرىدىم. اۋزىمدىن باشقە ھىچ كىم توشىنمەياتىگن بىر آتشد يانماقدە اېدىم. كېنىراق او ھىم آتم كۈيلەياتىگن شىرنىڭ آھىنگ و صدالرىنى ھىس قىلىشنى خواھلەدىم؛ اۋندە ھىم مېنگە اۋخىش، دوتار صدالرى و آتم ايتىگن شىردىن اىچىدە دىردلى، بىراق، ھىجىنالى و شىرىنگىنە كۈنگىل قۇيىشدىك ھالەت و اھساس توغىلىسىن، دېردىم. فقط شۈندەى ھالەت و اھساس توغىلگىندەگىنە مېنىڭ دىنامگە كىرر، كۈنگىلىم دىرد و غىصەلرىگە آشنا بۇلر، اۋنگە نىسبەتاً دىلىمدە اۋىغانگىن ھىسلىرىمنى توشىنر، سىۋىگىمىنىڭ قىدرەت و چىگرەسىنى بىلر دېب اۋىلەيمىن. مېن خىالىمدە ھىم اۋزىمنى آدەم بۇلىمىن، كۆكرەگىمدە بۈيۈك بىر دىرد يىشىرىنگىن و بىر مېۋىدە يادىدە تۈن و كۈن كۈيەمىن، دېب اھساس قىلدىم. دىردلى بۇلىش، كۆكرەگىدە كىتە سىرى

بۇلماق و اولكن درد اېگەسى بۇلىش، پرىشان روح و سېوگىلى آدم بۇلىش و اولوغ آدمگە ايلنىش اوچون معيار بۇلرمىكن؟ مېن بىلمەيمەن. اۋشە زمان شايد شونەدى فېكرگە بارگندىرمەن. كۆكرەگىمدە كتە آغرىق بار، باشقەلردن كم اېمسمەن و حتّا، اۋزگەلردن اۋزىمنى يوقارىمەن، دېب خيالەدمەن. تاتلىگىنە كۈنگىل بېرىشم دىياسىنى كۆرسە اېدى. مېن اېرىشگەن مقام و مرتبەگە هېچ كىم اېرىشە آلەمگەن، دېب اۋىلردىم. مېن باشقەلرگە كۆرە كۆپراق آتم دوتارىنىنگ نالەلرىنى بوتون وجودىم بىلەن حس قىلەمەن، دېب تصوّر قىلەمەن؛ بونى اېسە باشقەلرگە قرەگندە اۋزىم اوچون كتە اوستونلىك و بىر مېن گىنە شو مقامگە اېگەمەن دېب اۋىلەيمەن. قىمەر اېسىمگە توشسە، او مېندەگى خاص بو احساس و حالتلرنى درك قىلمەسە، قلىم سىنىب، يورەگىمدەن امىدسىزلىك زھرى تامچىلەى باشلەيدى، دېب تصوّر قىلەمەن. پرىشان بۇلردىم. قىچقىرىب يىغلەگىم كېلدى. مېن حس قىلەياتىگەن شو درجەدەگى كۈنگىل قۇيىش و پرىشانلىگىمنى قىمەر توشىنىب يېتىرمىكن، دېب يۇل-يوروق قىدىرەمەن. بو لحظەلردە تىلگە آلىب بۇلمىس كېلرنى و اصلا اونى ادا قىلىشكە تىل و سۆز عاجز قالەياتىگندىن درماندە اېدىم. آتم صدالرى و او كويلەياتىگەن قۇشقلردە دوتار نالەلرى عكس اېتر اېدى. اۋشە پىت قىمەر دردىم آسمانى و كوچ و قدرتىنى انگلەب يېتر، دېب آرزو قىلردىم. او بو كويلرنى اېشىتىب، آز اېمىس، كۆپ اېمىس مېندەگى اوشبو حالت و احساسنى توشىنەر، دېمەن. بىراق، بىردىنگە اۋشە تۆى كېچەسىدە:

-لۇلى بېچە، لۇلى بېچە، - دېب ايتىگەن گېپى اېسىمگە كېلەدى.

اۋشندە بوتون اميدلریم دیوارى نورەى باشلەياتگندى. قمردن بو گېنى ایتىملىكىنى کوتىش، كېرەك اېمىس، دېب اۋىلردىم. آتمنى اۋتە دردلى و جان كويدىرگوۋچى آھنگلر اجرا قىلىش اوجىدە كۆررەكمن، باشقەلرنىنگ قىزىقىش و خوش قرشلىشىدن كۆنگىلىم كوچ آلىب، اىچىمدە آتمنى انسانلر قنچەلىك يىخشى كۆرىشىنى قمر كېلىب كۆرسىن، دېب چىقىردىم.

آدملر اونى قنچەلر ياقىتيرەدى، سېۋەدى. كىمنى كۆرۈمگە آتمگە حسرت قىلەدى. اۋزىمنى آتمنىنگ اۋرنىگە قۇيىپ كۆرەمن. قمر مېنى اۋشە مقام و منزلتگە اېرىشگىنىمنى كۆرسە، زارە گېيدن پشيمان بۇلرمىدى، دېبە اۋىلەيمىن.

قمر مېن مجلسنىنگ عزيز و ارزندەسى بۇلىپ، باشقەلرنىنگ يورەگدن جاى تاپگىنىمنى بىلىپ حسرتلەنر؛ شوندن كېين اۋغىرلنچى بۇلسە-دە، او تامان كۆز قىرى تشلەماقچى اېمىس اېدىم.

اۋشندە او مېنىنگ سانسىز غملى تون و كونلرىمنى كۆرىپ يىغلر و اونگە نسبتاً بىرقىلگىمدن، ھەمەنىنگ عزيزى بۇلگىمدن و قىشلاغىمىزنىنگ قىزلرى مېنىنگ آرتىمدن توشگىدن داد-فغان قىلرمىدى. او توش و خياللىرىدە بۇلسىن «اۋشە اچقۇ گېيمنى كېچرگىن و اېسدن چىقرگىن» - دېب مېنگە التماس قىلىپ يالباررمى دېيىم. بىر دىققەدن سۇنگ اۋزىمدەگى بو بغرى تاشلىكىنى خوش كۆرمەدىم. بو حسلریم اۋرنىنى يە قمرنىنگ محبتى

اېگىللەى كېتدى. يورەگىم سىقىلىپ، كۆزلىرىمدە ياشلار حلقەلەندى. بوگپلر
آخر قلىبىمنى خىرە قىلەدى، شوق-ذوقىمنى سۈندىرەدى، دېگن اۋىگە
بارردىم. اۋزىم ھم، يورەگىم ھم بوندەى تاش بغير و رحمىسىزلىكلرگە داش
بېرە آلمىسلىگىنى يېقب قالەمن.

آتم كويلەياتىگن كېزلردە اۋزىمنى باشقەلردن كم حس قىلمىس اېدىم. مېندە
ھم درد بارلىگىنى حس قىلەمن. يورەگىمدەگى نالەلىرىمنى بىراوگە ایتە
آلمەيمىن. اۋشە صنعت سېۋرلرگە اۋخشب دوتار صدالرى و آتمنىنگ
كويلرىگىنە مېنى تىنچلىتىرە آلردى. ھمەنى بىر-بىر كۆز اۋنگىمدن
اۋتكزەمن. تاماغىم و بۇغزىمدە يىغى تىقىلىپ تورىبىدى.

اولرىنىنگ يىغلىشلىرىنى كۆرگچ، بۇغزىمدەگى درد توگونى يارىلەى دېردى.
اما، كۆرەمن كە ھىچ كىم يىغلمەپىدى، ھمە اولگى حالتىدن ىنە قىتىب اۋز
حالىگە كېلگن. قىللىرى بوتون، اۋزلىرىگە كېلگنلر، ھمە ساغ-سلامت. ھمە
چېك چاپىلىشىب مرحبا-مرحبا، رحمت-رحمت دېيىش اېدى.

آتمنىنگ چاپىنى يىنگى لەدىلر، اۋز پىالەلرىگە ھم چاى قويدىلر:

- كمال اكە يورەگىمىزدن غملرنى يوودى. اوزاق ىشنگ، مىنگگە كىرىنگ!
سىزگە رحمت، يوز رحمت!

حىران بۇلردىم. قىامت بۇلگوسى اېدى. ھنوز مېنىنگ يورەگىم و
ايچىمدەگى دردلر تاماغىمنى قىسردى، بۇلمسە ايتىگنلرىم نېگە عملگە

آشمه ياتير؟ مېن هم ناچار باشقه لرگه اؤخشب خورسند و تېتىك بۇلىشگه اورونه من. اما، ايچيمده اونى ياقثيرمسديم. اولرده مېنىنگ درديم يۇق دېب اؤيلر اېديم. آتم نىنگ دوتارى نىنگ كوى و ناله لريدن آلگنيم احساس، اولرده يۇق اېدى. اولرنى ياقثيرمسديم. نظريده مجلسده گيلر توشينمسدن بيهوده گه آتمگه مرجبا و رحمتلر ايتماقده اېدىلر شېكىللى. اولر مېنگه اؤخشب شعرلرده و آتم نىنگ دوتاريدده عكس اېتگن يانېش-كويشلرنى انگله مسدىلر. آدملىر خواجه كؤرسينگه «واه-واه و آفرينلر» قىلىشردى گويا.

كېن قره سم، هيچ كيم مېنگه اهميت قره تمه يېدى. هممه آتم نىنگ دوتاريگه كؤز تىككن. چاي ايچيشگه تنفس بۇلگن، هر كيم اؤز ياننده گي صحبتداشى بيلن نيمه نى دير سېكىن گينه گېلىشيب آلە ياتگندى. آتم حقيده، اونىنگ دوتارى خصوصيده و اجرا قىلگن مقاملىر باييده صحبتلىش اېدىلر. آتم هم كيمگه دير اؤزى نىنگ اؤتميشيدن، مقام خوانليگيدن و قايللىتب دوتار چېرتىشلىرىدن گورونگ قىلماقده اېدى. هر دايم توشينتيروولرى آخريده كؤكره گيدن چوقور آه چېكردى و مونگلى گينه زمزمه قيله يازردى:

- هي اكه! بير پيتلر سيز و بيز هم گل و گلستانلىك آدملىر اېدىك.

آتم نىنگ كؤزلىر قالىن گللىر اوزره سوزيلردى، اونىنگ صحبتىنى تىنگله ياتگنلر هم قىغولنردى و اولرنىنگ كؤزلىر هم قالىن گللىر بۇيلب سوزيلر اېدى. مېن هم قالىن گللىرگه تىكييله من. بيز هم شو كونلرده قۇلدن بېرگن بۇلسك-ده، بير زمانلر گل و گلستان اېگه لرى اېدىك، - ديه

اۋىلەيمىن. مېنىگە ھەم يىراۋ بىر پىالە چاى اوزەترمى، دېب اميد قىلەمن. نىمە دىر، درد مى، يىغىمى، پۇرتنە مى، غەم مى، بۇغزىمدە توگىلىماقچى اېدى. خىيالىمدە، باشقەلر ھەم بۇغزلىرىدە توگونىگە ايلنگن يىغىنى يوتىش مقصىدىدە، بىر-بىرىگە پىالە اوزەتىشگە آشىقماقدە اېدى. زىرا، يىغلەماق قبول قىلىنمەگن، احتمال كىتە بىر عىب و گناھ اېدى.

قالىن گللىرى آرەسىدە آتم و باشقەلرىنىگ قۇللىرىدن كېتىگن باغلرىنى كۆرۈردىم. كىم، قىسى اۋلكەنىنىگ آدملىرى - شىمالدىنى ياكە جنۇبدىن، غەربدىنى ياكە آسماندىنى توشىپ، اولرىنىگ گلستانلىرىنى تالان-تاراج قىلىپ كېتىشگن. شونىنىگ اوچون بو انسانلر اۋشە يۇقاتگنلىرىنىگ ماتمىنى توتماقدەلرمى؟ بىر دىققەدن كېىن مجلسدەگىلرىنىگ يانىگە يۇگورىپ بارەمن، آلدىنىگى لحظەلەرگە قرەگندە اولرىنىگ يوزلرىنى خورسند و قووناقراق تاپدىم. دوتار نوالرى، آتم كويلەگن قۇشلىقلر اولرىنىگ يوزگە باشىگە قۇنگن گىردلرنى ارىتە آلگندەى اېدى. بىلمەدىم كە، اولردە شو باغ و بوستانلىرىدن اجرەلىشدن اۋزگە ھەم غەم-قىغولرى بارمىدى ياكە يۇق؟! ىنە قندەى دردلىرى بۇلىشى ممكن؟ اولر ھەم اۋز خالەلرىنىنىگ قىزى چققىندىن عذاب چىكماقدەمىكن؟ دېب اۋىلردىم اۋزىمچە. بىراق، دللىرىنى بىلمىم ھەم اولردە ھەم مېنىگە اۋخىش خالەلرىنىنىگ قىزلىرى بۇلىشى ممكن-كو؛ اولر مېنىنىگ ياشىمىدەگى آدملىر اېمىسلر-دە! بىرمە-بىر اولرىنىنىگ بېتلىرىگە كۆز يۇگىرتىرەمن. اۋىلەگن نرسەلرىمنى اولرىنىنىگ تورخىدن بىلىپ آلردىم. يۇق، اولر مېنىدېك كۇنگىل بېرىپ سېۋمەگنلر ھىچ كىمنى. بۇلمىسە اولر كىمنىنىگ

جور و جفاسیدن آتم نینگ دوتاریگه ایش بولیب نالیماقده ایدیلر؟ -
 دیه اوزیمدن سوره یمن. بلکه، اولرده مین یلمه گن، توشینیب بیتمه گن
 دردلی باردیر. اگر آتم مقام خوان بولمسه ایدی، اولر نیمه قیلیشردی؟ -
 دېب ینه اوزیمگه سؤال بېره من. اولر اېلکه لریدن باسه یاتگن درد و غم
 یوکی آستیدن قنقه قیلیب اېگیلگن قدلرینی اؤنگلشردیلر؟ بوتون شهر و
 قیشلاقده بیرگینه مقام خوان مېنینگ آتم ایدی. بو بیر اریزمس گپ اېمس.
 هر کیم هم آتم سینگری صنعتکار بؤله آلمه دیدی. آتم-ده، بو صنعتنی
 آتھ سیدن یعنی مېنینگ بابامدن اؤرگنگن. شو اېسکی و قدیمی دوتار هم
 اؤشندن قالگن. بؤیم هم تېنگی یوق مقام خوان بؤلگنلر. او اؤتمیشدن
 سؤزله یاتگنده آتم نینگ کؤزلریدن یاشی آقه باشلردی. بیر پس اؤتیب
 مخلصلردن بیرى آتمگه:

- قیغورمنگ استاذ، بو دنیانینگ غمی بیتمه دیدی، - دېر ایدی.

آتم بو سادّه حکایه نی ایتیب، نې سبیدن ییغلیشینی توشینمسدیم مېن. آتم
 کپین کؤز یاشلرینی اریتیب، دوتارینی قۇلتیق، کوی باشله گچ دوتاریدن
 تره لیه یاتگن ناله لر مجلسده گی مونگلی ساکینلیکنی بوزردی. دوتار نوالری
 همّه نینگ نگاهینی نا انیق بیر نقطه گه قره تیب، اولرنی اؤز قاییقلریدن
 سېکین-سېکین چقیشگه اوندر ایدی. شو آه و ناله لر، اون چیقریب نفس
 آلیشلر، آدم لرنی ینه بو دنیادن باشقه بیر ناتنیس دیار - احتمال اؤشه بیر
 کونگی باغ و بوستانی ویاکه، قۇلدن بای بېرگن یورتیلریگه سیر و سفر

قىلىشكە تۈسقىنلىك قىلردى. مېن ھم سفر قىلماق دە اېدىم. دىنا ھم جودە تار بۇلگنى باعث، سفر قىلىشكە جاى تاپە آلمىدىم. باشقە غم-قىغو نىمەلىگىنى بىلمىدىم.

نىمە، ايچكى حاويلدە، قىزلردورەسىدە كولىب، اۋىنب يورەگىمنى يەرلەگن خالمنىڭ قىزىنى اېسلىب اونگە پناە كېلتىرەيمى اېدى؟ قىزنىڭ كىلىرى خىنەگە بۇلىگن، تۇزغاق ساچلىرى اېلكەسىگە توشگن، ياناقلىرى غازە رىڭك، يېر ترەياتگن اوزون بخمل اېتگى ايلنەسى بۇىلب مېتى-مېتى يولدوزچەلر تاولىب تورەدى.

قىز مېنىڭ دىنامدىن، حالىمدىن خىرسىز رقص قىلر اېدى. دىنادىن بى خىر سېوگىلىم رقصكە توشەياتگندى. قىز تۇستىدىن مېن تىنقىلى مقامخوان بۇلگىمنى بىلسەيدى، آتمگە اۋخىش دىلرگە ياقوۋچى، مشهور و سېۋىملى دوتارچى بۇلگىمنى ھم بىر بىلسەيدى، بىرچە مېنى سېۋىب آلقىشلەياتگىنى بىلسەيدى او، ھر يېردە مېن حقىمدە دوو-دوو گېلر، ھر اۋىدە و ھر مجلسدە مېنىڭ گېىم تىللردە داستان بۇلگىنى بىلسىدى او، - دېپە آرزو قىلردىم. باشىمدىن ياغىلەياتگن مۇتاولرگە چىدەى آلمەى، خالەمنىڭ قىزى حىرت بىلن مېنگە اچىق قىلىب، بىر بورچككە كىرىب آلسەيدى، كۈنگلى اىستەسە قىچقىرسىن، خواھلىمىسە جىمگىنە گېلىرىمنى بىلىب اېشىتسىن، اونىڭ اىچى حسددىن يانىب كېتسىن، - دېمىن اىچىمدە. كۈنگلى بويورسە خالەمنىڭ قىزى چىنقىرەب، ھەمگە «خدا حقى

تىنچلىنىڭ» - دېسەن . يۇقسە ، قىمەتلىرىمنى ئېلىپ ئۆتۈرۈپسەن ، كېچىمىش ئېسىگە توشكەندە خالەسىنىڭ ئاۋغلىگە :

- ھى ئۇلى بېجە ، ھى ئۇلى بېجە ، - دېگەن گېلىرى كۈنگىلىنى بوزسىن ئېدى .

اگرچە ئۇشە تونى بولغان ئىچى گېلىرىنى قىزىپ ھەم ئالماقچى بۇلگەندى ، بىراق ، ئو فايەدەسىز ئېكىنى بىلدى . ئېتىلگەن گې ئېتىلگەن ئۇق . شۇندە بىر لىزەلەردە ئاتىنىڭ ياندىن تۇرىپ كېتىگەن كېلىپ ، بارىپ ئاۋلىدىن بۇلەگەن كېلىدى . ئا ، خالەمنىڭ قىزى يەنە مېنگە «ھى ئۇلى بېجە ، ھى ئۇلى بېجە» دېيىشىدىن قۇرۇق دېم . گېمەن قىتدېم . مېندەن نېمە ئۆتگەننى خالەمنىڭ قىزىگە توشىتىرىش ئوچۇن كېمە ئاتىدە بويۇك سىنىتكار بۇلىشىم كېرەك . ئانە شۇندە يۈرەك دېمىنى ئېتىگەن بۇلەمەن ، - دې بۇلىدىم .

شۇنچەلەر ئالە و فرىاد سالەي كە ، كويلىشىمەن قىمىنىڭ يۈرەگى ئېرىپ كېتىسەن ، بېلىسەن كە ، مېن قالاق ئېمىسەن و غەمى يۈرەگىمگە نېلر قىلگەننى بېلىشىنى ئېستەيمەن . بىراق ، بولارزۇ-ئېستىكلەرگە ئېرىشىش ئوزاق ، ئاغىر و ئاتا مېمەن ئېمىدە ئويۇلدى ئىزىمە . قىرەيمەن كە ، ئال-ئحوال و ئاساسىمنى ئونگە توشۇنۇرە ئىسلىگەنمەن ئىسولەنمەن . ئۇلدىرگۇچى بىر رىج بۇتون و جۇدىمنى كويىدەردە . ھوشىمەن كېتە يازدىم ، سىمگە ئۇشش ئاتىنىڭ مۇنگى و عاشقانە كويلىرىنى بىر تىنگەن ، كۈنگىلىمەگى تۇگۇنلارنى يىرىتىش ئوچۇن ھور-ھور يىغەي دېمەن . ئاتىنىڭ

دوتارىنىڭ آھنىگ و نالەلرىنى اېشىترىكنىن، مېن و صمددە توغىلگن
حال و احساس باشقەلرگە مىسّر بۆلمەيدى؛ اۋزگەلر جاننى كويدىرگۈۈچى
بو فرىاد و نالىشلىرىنىڭ تويىگە يېتىپ بارە آلمەيدى، دېب اۋىلەيمىن.

دنيا و تىرىكچىلىككە كۆزىم آشنا بۇلىسىن اوچون آتم مېنى ھەر دايم
آدملىرىنىڭ يىغىنلىرىگە يېتىكلىك بارردى. اېلدن اوزىلىپ قالگن، قالاق، غم-
قىغۇ باسگن و نان گدايى بۇلىپ قالشىمنى ايستىمسدى. آتم ھەر دايم
مېنىڭ كېلەجگىمدن خواطردە اېدى. بو سۆزلرنى آتمنىڭ اۋزى آنىمگە
ايتىگندى. بىراق، مېن اېشىك آرتىدىن بىر حقيقتنى آتمنىڭ تىلىدىن
اېشىتىپ قالگندىم:

- تۋىلرگە آلىپ بارىشىمنىڭ باغى، قۇي يېسىن، جانلىنىن بالە، - دېردى
آنىمگە.

تۇغرى، تۋى، ضىافت و مېھماندارلىكلرگە بارسىك، مېنى اشتھاسىزلىگىمنى
كۆرگن آتم دستورخواندىن يىخشى آوقت و مېۋەلرنى مېن تامانگە سۈرىپ:

- كۆپراق، كۆپراق يېگىن، اۋىكلمەگىن، - دېردى سېكىن گىنە آوازده.
مىنغىلېب يېيىشىمنى كۆرگىچ:

- اۋلىم سلات، نان يېيىشىنىڭ آدمگە اۋخشمەيدى، - دېردى.

مىجلىسلىرىگە بارىشىم نە قارىنىمنى تۇيغۇزەدى، نە قالاڭلىغىمنى بىر تەرەپ قىلىر، نە- دە گوشەگىرلىگىمنىڭ كەمەيشىگە سەبب بۇلگەندى. ئاتم بىلەن تۇيلىرىگە بارىش غەمىمنى ئارتىرىدى قىتە. دوتارنى ئاتمىنىڭ قۇلتىغىدە كۆرۈر كەنمەن، بۇ دوتار ئۆز سۈرىگە ئازلىنىپ، مېنىگە ئۆزىنى كۆز-كۆز قىلەياتكەندە ئابدۇ نظرىمدە. دوتار نظرىمدە ئېگەللىپ بۇلمىس تاغ چۇقىسىگە ئۇخشى كېتەدى. ھە، يۈكسەك قاھ سىنگىرى. خۇددى، مېن ھېچ درىدىن قۇتۇلە ئالمەگەن خالەمنىڭ قىزىگە ئۇخشىەيدى بۇ قاھ. بۇ يۈكسەك چۇقىنى قەندە قىلىپ قۇلگە كىرىتىشنى بىلمەسدىم. ئونى ئېگەللىشىم خالەمنىڭ قىزى قەمىنىڭ ئاغرىقلى گىيىگە جۈاب بۇلەدى، دېب ئۇيلىرىدىم. يۈرەك يەرلىرىمنىڭ يىتىشى، بۇ قاھىگە چىقىپ ئالىشنىڭ بىردىن بىر يۇلى ئابدۇ. قەمىنىڭ يۈرەگىگە-دە يۇل تاپىردىم.

اويدە يالغىز قالگەن پىتلىرىم دىوارگە ئسىغلىق بىخەل جەلدلىك دوتارگە باقەمەن. يۈلدۈزلىرىگە تۇلە بۇ بىخەل پۇش ئىچىدە قۇل يېتمەس ئۈلگەن و سىرلى بىر دىنبا، ئېگەللىپ، سىبب ئېتىپ بۇلمىس يۈلدۈزلى كېنىڭ ئسمان، سىرلىر ئالمىگە قۇل يېتمەس ئچۇن، بىخەلگە ئۇخشىەگەن يۈلدۈزلى بىر ئسمان يىشىرىنگەندە! بەزى، قۇلىم بىلەن دوتار پۇشىنى سىبب قالىم، قۇرقىنىمدەن تىتراق باسىپ قۇلىمنى دراۋ تارتىپ ئلردىم. ئۆزىمگە ئۆزىم: «دوتارگە قۇل تېگىزمە، ھلى بىرۈقت. ھازىردە سېن ئۈت بىلەن ئۆيىنىماقچىمى سەن؟ جۈدە ئېرتە ئۆزىنىڭنى غەم-غەصەگە مېتلا قىلەسەن. قۇل تېگىزمە. ھلى پىتى ئېمەس. ۈقتى كېلىپ قالەدى. ئۆزىنىڭنى مۇنچە چۇققە

اورمە. كويىب كباب بۇلىش نىنگ ھم وقتى-ساعتى كېلەدى. اگر قۇلىنگدن كېلسە ۋىزىنگە باشقە بىر ايش تاپ، چونكە، بو يۇلدە مىنگ بىر يىقىلىب، تورىش بار. بو يۇلگە كىرماق نىنگ مىنگ غم-قىغوسى بۇلەدى. بو يۇلگە كىرىش ھر كىم نىنگ ايشى اېمس. بو يۇلدە سېندن كۆپ فداكارلىك، كوچ و برداش طلب قىلىنەدى» - دېيىمەن.

تۇغرىسىنى ايتە قالەى، دوتار مېنگە ياقردى، ياقمسدى ھم. دوتارنى بورونكى يىللىرى ياقتىرمىسدى، آتم نىنگ شوم دوتارى سېبلى، كۆچە بالەلر مېنى ۋىيىنچاققە ايلنتىرىپ، اوستىمدن كولىشردى. ياقتىرگىم، سېوگىم قمر ھم شو دوتار طفىلى مېنى ۋىزىدن اوزاقلشتىردى. بىر كون كېلىپ آتم نىنگ دوتارىنى تېر و تىشەلر يىلن سىندىرىپ، اوزاق بىر جايگە آلىپ بارىپ اولاقتىرماقچى و آتم نىنگ كۆنگلىگە ۋت سالگىم كېلدى. آتم و باشقەلر نېگە دوتارگە كۆنگىل قۇيىپ، اونى مونچەلر سېويشەدى؟ شو سېبدن اونگە نسبتاً كۆنگلىمدە حسد توغىلدى. اما، شونەدى بىر وقت كېلدى كە، آتم نىنگ سحرلى برماقلىرى دوتار پردەلرى، دوتار سىملىرى اوزرە قوبى و يۇقارىگە چىقىپ توشەدى، بو حالت و دوتار تابارە مېنى ۋىزىگە تارتماقە اېدى. دوتار پردەلرىدە حركتلەنىاتگن آتم نىنگ برماقلىرى كۆزىمگە عجايب كۆرىنەدى.

شو برماقلىر قوروق تاردن ياقىملى نالەلر ترەتەياتىپ، كۆنگلىمگە تىتراق سالىپ، يورەگم نىنگ تېپىشىگە سبب بۇلر؛ او مېندە ياقملى و تاتلى بىر

حالت توغدیردی. خیالیمده بو ناله‌لر مېنینگ کۆنگلیمدن آتیلیب چیقەیاتکن ناله‌لرگه اؤخشەیدی. مقاملرنی اجرا قیلەیاتکنده آتم‌نینگ بۇغزیدن چیقەیاتکن آتشین نالیشلر، مېنینگ یورەگیمدن پارتلب تشقیرگه آتیلەیاتکن ناله‌لرگه اؤخشر اېدی. آتم‌نینگ سحرلی برماقلرلی دیر که، قوروق دوتاردن شوندهی ناله‌لر تره‌ته‌دی، مېنینگ دلیمده شیرین تیتراق، تییش و یاقیملی حالت توغدیره‌دی. اؤشه پیتلر توتاردن چیقەیاتکن ناله‌لر خودی، مېنینگ یورەگیمدن تشقیرگه ترقلەیاتکندهی اېدی. حس قیلەمن که، او سوزناک کویلر، مېنینگ یورەگیمده ییغیلیب یاتکن، آتم‌نینگ بۇغزیدن قۇشوق بۇلیب تره‌لماقده اېدی. ناله‌لر اصلیده مېنینگ یورەگیمده ییغیلیب یاتکن اېدی که، آتم‌نینگ بۇغزیدن ینگرر اېدی. دوتاردن کۆز اوزیب مجلسده گیلرگه قره‌یمن. سلّه اؤره‌گنلر، جېلک و چاپان کییگن آدملر، همّەلری غم‌قیغو خرمانیگه چؤککندهی خیالیمده. اولرنینگ یانگودېک ناله‌لری، انه شو دوتاردن تره‌لەیاتکن سېس، آتم‌نینگ تاووشی و ایتەیاتکن شعرلیده عکس اېتیب تورردی. هر قچان آتم اشولە ایتیب چرچەگودېک بۇلسە، باشقەلر اؤزگچە التفات ییلن اونگە احترام بجا کېلتیره‌دی و «مرحبا، سیزگە رحمتلر، حسنات!»، دېگن سؤزلرنی ایتیشیب:

- دمنیگیزنی آلینگ استاذ! اؤزینیگیزنی کۆپ هاریتیب قۇیمینگ، -
دېراېدیلر.

شوپىت اولر باشقە بىر نرسەلرنى ھم ايتماقچى بۇلىشردى. بىراق، اپىلەى آلىشمىدى. اولرنىنك ايتماقچى بۇلگن گپلىرى ھلى بىتمەگن و يېتىلمەگنگە اۇخشب كېتردى نظرىمدە. اولرنىنك گپلىرى يېتىلمەگن، ناقص و ناتمام و دۇمى كېسىلگندەى اېدى نظرىمدە.

آتم بىر محبتلى حركت ايله، خودى، تېپىب تورگن يورەگىنى اويلب آلىب قۇيگندەى دوتارنى تۇلە دقت بىلن احتياطلب، قۇلتىغىدن يانىگە بېجىرىم آلىب قۇيردى.

مېن اۋزىمدە دوتارگە نسبتاً حسد حىنى سېزەمن. بىراق، تېزلىك بىلن بو حىم اۋزگرردى، ايچىمدن بو دوتارنى جودە-جودە سېوےياتگندەيمن. اونى بىر كونى قۇلىمگە آلمى، اونى آتمدېك آسانلىك بىلن قايللتىب چلە آلەمن، دېب اۋىلردىم. چنانچە، آتم ايتىب يورگن و ذهنىمدە اۋرنەشيب قالگن كويلردن بىر پرچەسىنى كۈچەدەمى، اويدەمى، يالغىز قالگنىمدەمى، كويلب يورر اېدىم. آتم ايتگن درجەدە اجرا قىلە آلەمن. اما، دوتارگە قۇل تېگىزىشگە مېنگە رخصت بېرىلمەگن. دوتارنى جودە-جودە سېوگندەيمن. آتمگە بىلدىرىلگن ايلق سۆز و آلقىشلىر سېوېشىمىننگ سېبى اېدى، شايد ھم شونەدى اېمىدى. احتمال توشىنىلمىس و تىلىسىز نالەلرىمنى شو دوتار تاووشلىرىدە كۆرگندىرم.

بو دوتاردن، يعنى، آتمىننگ دوتارى بارلىگىدن قووانەمن. مېن ھم آتمگە اۇخشب آدملىرىننگ قلىبدن جاى آلەى، دېب خام خيالگە بېرىلردىم. قۇل

تېگىشىگە رخصت بېرىلمەگن. آتمنى باشقەلر مقتەي كېتسەلر، ايچىمىدە كىلىك و خۇرلىنىش حسى پىدا بۇلەدى. كاشكى مېنى ھەم مقتىشە اېدىلر، دېمىن يۈرەگىمىدە. آتم حقىدەگى مۇتاولرنى اېشىتىگن پىتىم، بو آلكىشلر خودى، بھار اېپكىنلر يېك، آتم نىنگ بوزوق و پرىشان روھىنى يېنگىللىتىپ، تېتىكىلىك بېغىشلردى و آتمگە قندەي دىر خوشبختلىك، غرور و اوستونلىك حسى پىدا بۇلردى. اوشبو كويلر يۈرەكلرىدە توگىلىپ ياتىگن بىر نېچە دردداشلىرىنىڭ غەملىرىنى بىر قىدر اريتىگنى اوچون خوشبخت اېدى آتم.

كۈنگىللر سۇلتانى بۇلە آلگىنى اوچون ھەم خوشبخت اېدى. آتم آدملىرىنىڭ دىلىگە ياقەدىگن ايش قىلە آلردى. مۇمكىن قىدر تېزراق آتمدېك بۇلىگىم كېلەدى. گاه پىلە كېرەكسىز ياغاچلردن دوتار يىسب، آغزىم يىلن آتمگە تىقلىد قىلىپ دوتار چلەمىن، آتم ايتەياتىگن شىرلىرى كويلەيمىن، كوى اجر اېتەمىن. ھەم مېن يىلن يۇلداش، اولر ذھنىمدە جايلىشىپ آلىشىگن. قۇلىمگە دوتار تېگسە بس، مەمما بۇلمەيدى، دېپ اۋىلردىم.

آتم تويەگە مىنگن حادە آلىس-آلىسلرنى كۇزدن كېچىردى. يۈرەگى آرقەگە تارتەدى. ايكىلنردى. بىز كېتىپ بارماقەدە اېدىك. آتم اۋز اۋىلرى يىلن آلىشماقەدە اېدى. احتمال آتم يىلن ايكى تامانىدەگى اېكىزارلرى يىلن؛ كلبە و قىشلاقلىر و كۇز ياشلى مأيوس نىگاھلر يىلن خىرلشەياتىگندى. مېن

اېسە، اۋزىم نىنگ قىنەگووچى و اچىق اۋى و فكلرلىم يىلن آلىشەمن. بوندەى حالتنى آلدلىنلرى حس قىلمەگندىم. نېگە اۋتمىشلىرىم مېنگە ھجوم اېتردى؟ اۋشە كونلر «اېزىب حملە قىلەدى؛ باشگە بلا بۇلەدى» - دېب، ھىچ ھم اۋىلمەگندىم. «باشدن اۋتكزگنلرىم بىرى اونوت بۇلەدى، اېسدن چىقەدى» - دېيە، دلىم خوش اۋىلر اېدىم. بىراق، اۋشە آنلردە شونى توشىنىب اېتدىم كە، كۈرگن، كېچىرگنلرىم بىر كون تۈستدن كېلىب، قۇرقىنچىلى بىر كۈرىنىشە كېكىرتگىمدن بۇغىب آلەى، دېب اۋتمىشگە اىلنگندى. اولر بىر قتلە ھجوم كېلتىرىشسە بارمى؟ عاقبتلىرىدن قىتىب قوتىلىش نىنگ علاجى بۇلمەى قالەدى. قنچە اورىنمىنگ فايدهسى يۇق. قۇيشمەيدى. تسلىم بۇلىشدن اۋزگە چارە يۇق. ذھنىنگ، فكر و سېزگىلرىنگىنى قبض قىلىب آلەدى. شو دىمىنگدن، كېلەجك اۋى-خىاللرىنگدن ايرى قىلەدى. يۇلگە چىقىش نىنگ اۋزگچە ھىمەسى بار؛ يۇل قارانغى، نە يۇللارچى بار، نە-دە قۇللردە مياق. بىز بىابان بۇىلب كېتماقەدەمىز.

آتم اۋز اۋى-اندىشەلرى يىلن آلىشردى. يۇل اوزاق و تشوىشلى، چېگرەدن اۋتىب آلىشگە ھلى انچە يۇل آلدىندە تورىيدى. يوز بار اۋلىب تىرىلىشىنگ كېرەك. مېن اۋتەياتگن يۇل نىنگ ايكى تامانىدن قارە نرسەلر مېنگە ھجوم قىلەدى. مىنگ-مىنگلر ياووز قارە ذاتلر يوگوروب كېلىب بۇىنىنگە آسىلەدى. قارە شىپەلر باشىنگدن، يوزىنگدن اۋپە باشلەيدى.

كېيىن شولر توپراققە اۋزلىرىنى تشلەيدى. باشقەلرنىڭ آياق آستىگە يىقىلەدى و اولرگە ھجومگە قىلە باشلەيدى. شو قارە ذاتلر بىزىنىڭ آرقەمىزدن كېلەياتكەندى، اۋشە اۋىمىزدن چىقىمىز كە، يۈگۈرىپ كېتىمىزدن اېرگىشپ كېلىشەن تۇختەمەيدى بو قارە كوچلر. ھەلشىپ باشىمگە ھجوم قىلىشەردى، باشىمگە، اېلكىمگە ياپىشىپ آلىشەردى. بولر توشكىچ، سۇنگ باشقەلرىنىڭ گلى باشلەردى. اولرنىڭ بقىر-چقىرلىرىنى اېشىتەردىم، كۆرەردىم؛ چقانلىك بىلن قىي-چوو سالىشىپ، جىغ-جىغلىشىپ، يۈگۈرە سالىپ بۇنىمگە آسلىپ آلىشەردى. آق جۇجەلرگە اۋخىر اېدىلر. يۇق، آقمىس، رىنگە-رىنگ، سىرىق، كولرىنگ، آق و قارە توسە كۆرىنىش بېرىشەردى اولر. خۇدۇ يىنگى آچىپ چىقەدىگىن جۇجەلرگە اۋخىش، انە تاووق تېگرەسىدن اېورىلىپ، چىي-چىلىشىپ، توشوغى بىلن يۈزىنگىنى، باشىنگىنى چۇقى ياتكەندەى اېدى. باش و يۈزىنگىنى تىكرار اۋىشەردى، تىغىن باشقەلرگە ھجوم قىلەى، دېيە اۋزىنى توپراققە آتەردى. توپراققە توشەردن قۇرقىشىمىس اېدىلر.

بولر مېنىڭ اۋتمىشىم اېدى. ھە، بولر مېنىڭ و آتمىنىڭ كېچىمىشلىرى اېدى. ھەر بىرىنىڭ سۇزىگە قولاق آسىپ، مەجبۇر اولرنى بىر-بىر قوچاغىمگە باسماقچى بۇلەمن. بىرىنى بىر دم بۇلسىن اونىتەى، دېمەن. آتە، تويە، سىفر و يۇل عذابى، قراقچىلەردن اۋتىش و ھەدىك سىرەشلىر؛ چېگرەلەرنى كېچىپ اۋتىش تشۈيشلىرىنى اونوتىپ چېگرەدن اۋتىپ آلىشىمىز لازىم. بىزگە عزيزلىرىمىز تىلىدن:

- كېلەجگ قارانغى، كېتىمىگىز، جدالىك آغىر. حياتگە ايشانىپ بۆلمەيدى. عمرگە ھەم وفا يۇق. بىر لحظەلىك دىدار و بىرگە بۆلىش ھەم غنىمەت-كو، كەتە غنىمەت دىر. نېگە قاچەسن؟ قۇرقاق... كېلىگىن خىرلشەيلىك. كۆز ياشلىرىنگىنى يىشىرمەگىن. قاچمە! خىرلشوو آنلىرىنى اېسدىن چىقىرىپ غايىب بۆلمە. الوداع كۈنىنى اونوتدىنگىمى؟ اۋزىنگىنى يىلمەسلىككە آلەم. گېنى اۋتكۈزمەگىن، بۇل استاذ كېتماقەدە دىر، - دېگن ھىقىرىقلار اېشتىلەياتىگندەى اېدى.

يىگانە يورت و قارانغى كېلەجگ سىرى بارىشدىن مقصد، آسايشتەلىككە اۋخىشەگن شۈندەى بىر نرسەنى تاپەيلىك كە، او يۇقاتىگن نرسەلرىمىزگە اۋخىشمەسىن، - دېيە اۋىلەيىمەن.

يەنە نىمە قىلە آلىشىم مەكەن اېدى؟! قالىش جوايىمىزنى بېرىگن اېدى. باغىمىز، كۆچەمىز، توپراق و اويىمىز، بىزنى ھىدەب اۋز بىغرىدىن اوزگەندەى اېدى. بىز كېتماقەدە اېدىك.

اولر ھەنوز بىزنى آرقەدىن چىقىرىشردى. اولر قىچەلر كىمەسەسىز، يالغىز، توپراق باسگن بىر احوالەدە پرىشان قالماقەدە اېدىلر.

تېۋرەگىمىزدە ياستەنىپ ياتىگن باغلر، اۋز اويىمىز، كۆچەلر، دىوارلر، درختلر، قاۋون و تربوز پالىزلرى، مامىق^۷ اېكىنزارلرى، كىنجەلر، زىغىر؛

^۷ مامىق: پىختە.

كېچقورونكى ياز پاليزلارنىڭ ياقەسى، كېنگ يىلاۋ، قوملاق
كېنگلىكلەيدەگى كۈننىڭ ياقىمىتى، چىرايلى باتىشى؛ جىگرلەيمىزنى
تىرك اېتە ياتىگىمىزدىن كۈنگىمىز مەتمۇدە اېدى.

اولرنى تىرك اېتىش، اولردىن اجرەلىش حىيات و اونىڭ بار نرسەلەردىن
اوزۇلىشىدە يىر گپ اېدى مېن اوچۇن. اولر بىز يىلن بىر عمر نەفسداش
اېدىلر-كو. اولرنىڭ يۈزلىدە گۈدكلىك كۈنلەرنىڭ اچىق-چۈچۈگى،
عشق و اۋسىمىرلىك آنلەرنىڭ يىخى كۈنگىل چاغلىگى، بىر آزگىنە
خوشلىك، اۋزىمىزنىڭ قىغۇلى و شادلىك كۈنلەيمىزنى كۆرر اېدىم كە،
اولر دىردلى و سۇگوار قالىب كېتماقەدە اېدىلر. و دىردلى و ماتملى قالماقەدە
اېدى. قالىب كېتگن اۋشە كۈنلر، اۋشە تۈنلر و اۋشە لىحظەلر حىياتىمىزنىڭ
بۆلگۈرلىنى تىشكىل بېرىدى. بىز بارر اېدىك، اولردىن اجرەلىش بىز اوچۇن
جۈدە قىيىق و آغرىقلى آنلر اېدى. اولردىن اجرەلىش، اولرنى يالغىز قالدېرىپ
تىرك قىلىپ كېتىش خىالىمدە ھەر لىحظە كە و اولكن گناھدېك تۈيۈلدى.

ھەر بىر قەدىمى آلاغە باسىشىمىز بىلن گناھىمىزنى آرتدېرەيىمىز، دېب خىيال
قىلدىم. گناھكارلىك حسى اىچىمنى كېمىرىپ بارردى. قەياققە باقمەيىن
بو حىسلر يۈرەگىمدە كۈچەيىپ بارردى.

چەهارشە توشدىن كېيىن

گناه، گناه، گناه... اولر عزيزلرئيمز اېدىلر، خيرلشوو پئتيده، تانگ-سحرده خۇرجئيمزنى قاقىب، اېلكه گه تشلب، يۇلكه چئققئيمزده جگرلرئيمز زار-زار يىغلىشب خانه گه قاقىب كىرىشر، يوزلرئنى اېسكى ياستىقلرگه باسگنچه زار-زار يىغلىشر اېدىلر.

اولرئنگ برى آرقه مئزدن يىغلىشب-يىغلىشب قالدىلر. اولر، يئنى، يورتئيمز، اوى، باغ، ديوار، درختلرئيمزئنگ يوره گى قىغودن تۇلىب كېتگنى؛ بۇغيزلرى درد و توگونلرگه تئقىلگنى باعث بئز بئلن خيرلشه آلمه ديلر. وداعلشوو كونى اولر غايب بۇلدىلر. «كېتمه نگىز، كېتمه نگىز! آه مىلى كۇروشگونچه، خير!»، دېگن صدالرى تاماغلرئده توگىلىب، بۇغىلىب اۇچىب قالدى. خيرلشوو پئتيده بئر-ايكئته سى اته يئن يىشئرىنب، كۇرىنىش بېرمه ديلر شېكىللى. «نه كوره يئن، نه كويه يئن!» - ديه اۇزلرئنى چۇل بغريگه آتدىلر و آرده كۇزلردن غايب بۇلىشب يۇقالدىلر. بو صحنه نى كۇرىش و خيرلشئشگه يوره كلرى داش بېرمسدى. يىغلىشدىلر و كېتدىلر.

صحرا و تئنچئقلرگه باقه من. صحرالرگه عيان كه، خيرلشوو آنلرئنىنگ قنده يئن ائتىلمه گن و اېشئتىلمه گن داستانلرى بار اېدى. يىغئنىنگ معناسئنى اولر يىخشى يىلىشسلر كېرەك!

بئز كېتر اېدىك، هلى چېگره گچه انچه يۇل بار. «بئزنى اويئيمز، يورتئيمزدن آلىب بارىب، آواره لىك و سرگردانلىك ديارىگه آلىب تشلشئسن»، دېب

کته آقچه تۆله گنمیز. بیزنی مصیبت، جای سیزلیک، وطن گدالیک و اینگ یامانی بختسزلیککه مبتلا قیلشسین دهب.

تېگرمیزده قوم زارلر یاسته نیب یاتر؛ قیزیل چادرلر، گنبدلی لای اوایلر و چنگک باسگن درختلر کیشی خاطره سیده لیلی و مجنون نینگ کپچمیشینی اېسگه ساله دی.

پالیزلر نینگ سکوتی، خورازلر نینگ قیچقیریغی، درختلر نینگ حسرتلی و پریشان باقیشلری؛ لیبی-لولنجی تۆشه لیب یاتگن؛ سیقه لیب کبتگن کۆچه لر نینگ قی-چوو و نالیشلری اۆزلرینی هر یان اوریشردی.

اولر «کېتمه نگیز، داد کېتمه نگیر، قیگه کېتمه پیسز بیزنی تشلب؟ قیسی یورتگه کېتیشگه شیلندینگیز؟ سیز بۆلمه سنگیز بیز هیچ کیم میز اخیر، هیچ بۆلیب کېتمه میز» - دپه ساچ یولیشردی. بیز سیزلر سیز نیمه قیله آله میز؟ سیزلردن بیزگه کیم خط-خبر کېلتیرکین؟ بیزدن احوالی سیزگه کیم آلیب باره دی؟ هلی هم وقت بار. کېچیکم سدن، بیراقلشم سدن قیتینگیز یۆلینگیزدن، نیمه قیلشلرینگیزنی بيله سیزمی اۆزی؟ اؤیلب کۆرگنمیسیز؟ یریم یۆلدن بۆلسه هم قیتینگیزلر. کېتماق نینگ پشیمان بۆلیشی بار. نیمه بۆلدى اۆزی؛ قندهی مصیبت کېلدى باشیمیزگه، همه اۆز جگرلرینی تشله دیلر و کېته قالدیلر. قی یاققه؟ «بو یردن کېته یلیک»، دپه همه اۆز خۆرجین و یوکلرینی باغلشگن. اولردن:

- قى يېرگە كېتەسىز، قى يېرگە؟ - دېب سۈرەسنىگىز ھىگ-مىگ، جىوابسىز كىرخت قالىشەدىلر. اۋزلىرى ھىم بىلىشمەيدى نىمە قىلىش و قى يېرگە كېتىشلىرىنى. كېتىشەن قۇرقۇو ھىدىك سىرەش بارلىگىنى اولرىنىگىقتىن اۋقىب آلىش مىمكن اېدى كېتىش و اىرىلىق خىواطرلىرى بارلىگىنى. اېزىلىش و خىقارتلىنىشەن قۇرقۇودە اېدىلر. يۈرەكلرى يىغى و نالەدن تۈلە، اچىقلىنىپ عىصلرى ھىم ترەنگ تارتىشگەندى. بو اچىق و لىزگە سالوۋجى سىوالگە يۈزلىنىشنى اىستەمس اېدىلر گىوا. اكر شو سىوالنى يىنە بىر قىتلە سۈرەسنىگىز، دراۋ بىقىرىپ، چاپان، خۇرچىن و پىتولرىنى اېلكەلرىدن آلىپ يېرگە اورر و يىغلەى باشلەشردى.

نىمە قىلەمىز؟ تماشى قىلىپ كىيىپ اۋلەيمى اېدى؟ تماشىبىن بۇلىپ، كىيىپ اۋلىش ھىم اېركىككە يىرەشمىس، جىوانمىردلىك دېب ھىم بۆلمەيدى. شونى ھىم بىلەمىز كە، كېتىماق ھىم جىوانمىردلىككە كىرمەيدى. بىراق، نىمە قىلەيلىك؟ قۇيىشمەيدىلر اۋز خالىمىزگە.

ھىمە نىسە، ھىمە آدملىر ھىر يىردە داد سالىشىپ، كېتىشىمىزنى خىواخلشەدى. باشقە يۇل-يۈرۈق يۇق-دە! بو يىردە قالىپ اۋلگەندىن كۈرە، كېتىپ اۋلىماق افضل. يىقىنلىرىمىز كۈز ياشلىرىنى اىرتىشەدى. اولر عاجز، كۈچسىز، سىنگىن و علاجسىز كۈرىنەدىلر. مىندىن سۈرەمىگىز، خىدا حقى! سۈرەمىگىلر قى ياققە كېتىشىمىزنى؟ يىرەتگىن بىلەدى، دىيىمىن. اما، كېتىشگە مىجبورىمىز. اۋلىم سىرى بارىشلىرىنى بىلەياتگەندەى اېدىلر گىوا. بارەدىگىن يۇللىرىنىگى

سۈنگىدە نابودلىك و اۋلىم توزاق قۇيىب تورىشنى بىلشردىلر.
 شرمندەلىكدە قالىشدىن واز كېچىب، آياقلىنىپ، يولگە چىقىپ اۋلىشگە
 ھەمەسى راضى اېدىلر گويا. باردى، بو غربت اۋلىم بىلن توگەمسە، حقارت
 و آياق آستى بۇلىشگە آلىب كېلسە حاللىرىگە واى اېمىسى؟

بىز كېتماقەدە اېدىك. قۇيىشمەيدى، دېب تۇغرى ايتىكلر. مجبورلندىك.
 برچە يۈلگە چىقىشگە؛ عزيزلردىن اجرەلىشگە مجبور اېتىلگندى. اۋز
 جگرلىرىنى تشلب كېتىشگە بويرىلگندى. كېىنچەلىك، اولردن بىرى مېن ھم
 ھر دايم «تا كېتمەسك بۇلمەيدى»، - دېب تورىب آلگن اېدىم. اما، اتم
 قبول قىلمىسدى. اولر بىرگىنە اتم غربتگە يوز توتىشىمىزگە راضى
 اېمىلىگىنى توشىنىپ يېتىگندىلر:

- ھنوز ھم ترك ديار قىلمەيدىمى؟ - دېب سۈرەيدىلر.

پنج شنبه

شوندەى بىر ايش قىلدىلر كە، اتم بو آغرىقلى و قارانغى سفرگە قدم
 قۇيدى. بىز كېتىپ بارماقەدەمىز. تاشلر، تاغلر، باغلر، شرشرە و دريالر زاز-
 زار يىغىلشلىرىنى اېشىتردىك. اتم تويە مىنگن، قولىمدە تويەنىنگ
 نۇختەسى. اتم سرگردان و پرىشان قرەشلىر قىلىپ، آلىس-اوزاقلردن
 نىمەنى دىر قىدىردىلر. اتم اوضاعى بوزوق و ناعلاج كۆرىندى. اونى ھىچ
 قچان بوندەى قۇرقىنچلى و پرىشان احوالە كۆرمەگندىم. خىالىمدە اتم

تويە اوستيده توريب، قۇلدىن باي بېرگەن ياكە، باي بېرەياتىگەن بېر نرسە سىنى تاپەياتىگەندەي آلىسلرگە كۈز تىلر اېدى. قۇلدىن چىقىرىلگەن تىنچلىك و عشق لحظه لرىگە اۋخشب كېتىردى او نرسە.

آتم اۋشە اوزاقلرنى، آلىس-آلىسلرنى؛ بيز حرىكتىلىپ بارەياتىگەن تامانلرنى اميد يالىقنلريدن نشانە بارمى، ياقمى؟ - دېيە، قىدىرر اېدى.

- قندەي، بىرار نرسەنى كۈرەيپسىزمى؟ - دېب سۋرەگىم كېلدى.

سۋرەدېم.

آسانلىگىچە، تېزلىك بىلەن جواب بېرە آلمىدى.

- يۇق، كۈرمەيمەن، - دېگەن جوابنى ايتىشدىن قۇرقردى.

يۇق، مېنىڭ يۈرەگىم بىزاوتەلىشىدىن اېمىس، بلكە، مسووليت و قۇرقوو كۈنگىلىدە قوزغەلىپ، جۇش اورەياتىگىدىن جواب قىلە آلمىدى.

بىر اوزون تۇقيراو^۸؛ آلىس افقلرنى كۈزدن كېچىرگەندىن كېيىن، ناچار، توشكونلىك و اميدسىزلىكدن سۋنگ آھنگىدە:

- يۇق، - دېدى.

^۸ تۇقيراو: مەكت.

كۆكرەگىدىن دواملى و قىناق آه چىقىرىپ، دېدى:

- يۇق. ھىچ نرسە كۆينمەيدى، بالىم.

كېيىن، آلاودېك ايسىتمەدىن كويەياتىگىن كىشىگە اۋخىش، اۋزى اۋزى يىلن گىپرە كېتىدى. ايسىتمەدىن الجىرەيلەياتىگىنلردېك دوداغلرى آستىدە نىمەلرنى دىر ايتىدى:

- جودە كۆپ چىدەب كېلدىم، كۆپ... مىلى قۇيمەسىنلر، قۇيمەيدىلر، چارەمىز يۇق.

اۋشە اندە آتم و مېن بىر دور و زمان نىنگ يۇلگە چىققىن سۇنگى مسافر نىلى اېدىك نظرىمدە. ھە، بىر عصرىنىگ سۇنگى يۇلگە چىققىن غرىبلىرى، مىنگ-مىنگ يامغىر-طوفاننى باشدىن كېچىرىپ، برباد كېتىگىن بىر نىلىمىز. اما، حاضر اۋز توپراغى و اويىدىن، اۋزلىگىدىن، ايلدىزىدىن، باغ-راغىدىن مجبورلپ قوويلگىن و چېكىسىز بىر دېنگىز، باتقاق و نابودلىككە آلىپ باروۋچى يۇل تامان آدىملىپ بارماقەدە اېدىك.

اۋشە لحظە شايد يورەكلرىمىز يالغىز يۇلگە چىققىن آخىرگى شىكۈە و صلابتلى كاروان نىنگ آھىنگلىرى؛ بىر دورىنىگ برباد كېتىگىن مسافرى نىنگ سۇنگى قۇشلىقلىرىنى زمزمە قىلەياتىگىندىلر. و شايد بىزىنىگ جۇنىشىمىز يىلن ھەم نرسەگە نىقە قۇيىلىپ، اۋز ادغىگە يېتىگىدى. گويا، يەرلىش كۈنى تىنگرى قاشىدە آنت اىچىگىن شىطان غالىبلىك مقامىدە تۈرىپ، اۋز ايشىنى

قىلىپ «اي پروردگار! مەن مېن سېنىگ قاشىنگىدن ھىدەب نابودلىككە محكوم قىلگن بىندەلرىنگ؛ سېنى سېۋىپ مەقتەگوۋچى و يۈلگە چىققن سۈنگى آتلىقرىنگ» - دېيىپ ايتىگن دىر. احتمال، كۈز اۋنىگىدە جانى چىققەياتىگىنى بىلىپ تورگن آتم اۋز دلىدە بىرارىيرىنىگى كۈي و مقام يرهتېب كۈيلەياتىگندىر؟ ياكە رودكى، نوايى، فضولى، حافظ، جامى و عراقى ياكە، سەدىدن بىرانىير شەرنى شش مقام پردەلرىگە تۈكىپ كۈي بىستەلەياتىگندىر؟ اما يۇق، عكسىنچە بو گل او اۋتىگن يوز يىللىكلردە كۈيگن جانىنىگ كۈنگىلىنى قۇيىپ اۋزى يۈلگە چىقمەگندى. جانىدن اجرەلماقدە اېدى، بو نې درد و ھلاكت دىر.

مېن آتم مىنگن تۈيەنىنگ ساربانى اېدىم. مېن ھم چرچەگن، آزغىن، قرى تۈيەنىنگ آياغى قرەب سېكىن و تىنچ بارردىم. باشقەچە يۈل يۇق اېدى. بىز كېتىپ بارماقدەمىز.

آرتىمىزدن بىزگە اۋخشب يۈلگە چىققن سانسىز مسافرلر ھم كېلىشەياتىگندى.

انسانلر اۋز توغىلگن يورتىدن، اۋز بېشىگىدن بىدەرغە قىلىنگندىلر. اويەلرى، اۋز آشيانەلرى، قىرستانلرى آرتىدن، باغلر، محلە و اويلر، دىوارلر، توت درختىنىنگ ساكن سلقىن سايەسى، جوزا آيىنىنگ اۋرىكلرى، پاليزلرنىنگ كېچكى اوپارى نىسمى، كېكسە پاليزچىنىنگ نىخود رنگ

سفال کۆزەلرىنىڭ موزدەى سوۋى؛ برچەسى بىر بۇلىشىپ، بىر يېردە
يىغلىشىپ:

- ارە جىرىدىن تراق ساجىڭنىڭ عشقىن تارتەدور،- دېيىشىپ
كۈيلەشردى.

بعضىلر كېتىپ بارر، ايرىملرى قالب كېتماقده اېدى. قالگنلر قالب
كېتىدىلر. بىز كېتىپ بارردىك. آتم:

- قى ياققە بارمىز؟ قالەمىز شو يېردە، نىمە بۇلسە بۇلر، باشىمىزگە كېلگىنى
خدادن،- دېر اېدى.

اما، بىر كۈن كېلىپ آتمنىڭ اۋزى:

- كېلگىن، كېتەمىز، بو قالگۈدېك جاي اېمس،- دېب مېنى چقىردى.

خدانىڭ رقىلرى قەققەلب كۈلىشىدى.

قالگنلر قالدى، بىز كېتىپ بارەيىمىز. قۇرققن يۈرەكلرىمىز قىغۇگە تۈلە
اېدى. خجالتدەمىز. كۆرىپ اۋىەلردېك. كېتەياتىپ، چۆل-بىابانلرنىڭ
ياۋوايى اۋت-اۋنلرىدن اۋىەلەيمىز.

بوغداى زارلر و بوغداى تەسىدن اۋلگۈدېك اۋىەلەمىز. كاشكى، بېر
ايكىگە يارىلىپ بىزنى يۈتۈب يۈبارسە اېدى، بۇلمەدى-دە. اۋزىمنى

آووتىش اوچون اۋزىمىزگە دلىللر تۇقىمىز. كۆپ قالدىك، «قۇيمەدىلر
آخر يۇلگە چىقىشگە مجبور بۇلدىك» - دېمىز اۋز-اۋزىمىزگە. يۇقسە
نېمەگە؟ باشقەلرنىڭ باشىگە كېلسە-چى؟ باشقەلر-باشقەلر، دېگن سۆزلر
تندىر سىخلرىدېك يورەگىمىزگە سىچىلەدى. باشقەلر نېمە دېگەى؟ نېمە
قىلە آلىشىمىز كېرەك اېدى. آبروسىز بۇلىمەيلىك، حقارتلىمەيلىك، دېب
قاچردىك. بىر عمر عزت و آبرو بىلن يشب كېلدىك. غىرت و آبروسى
بۇلمەگن حياتدن وازكېچدىك.

آبر و عزتىمىزدن ايرىلمەيلىك دېب كېتماققە شىلندىك. بى آبرو و
حقارتلىنگىلرىمىز آزايمىدى. يېتىپ آرتىدى. حياتىمىزدە آبرو و عزت
قالمەدى. يۇق آت، آبرو و عزتسىزلىكدن كېتماقەدە اېدىك. آز مونچە
حقارتلىندىكىمى؟ شۇندن كېتكىماقەدەمىز، كۆپ قىناق و جفا و حقارتلر
چېكىپ، آياق آستى بۇلىپ كېلىشلرگە چىدەى آلەمى، آخر يۇلگە
چىقىشگە مجبور بۇلدىك. شۇنىڭ اۋزى قندەى دىر آبروسىزلىك و
حقارت اېمىمىدى؟ يېترلى. بارر جايىمىز آلدىنگىسىدن يامانراقمى؟

حقارتلىنگىمىز، جبر و جفار چېكىكىمىز و آياق آستى بۇلىپ كېتگىمىز
سىبىلى غربت دىيارىگە يوزلىمەدىكىمى؟ شۇنىڭ اۋزى بىر شىرمندەلىك
اېمىمى اېدى؟ ھە، اۋشە باشقەلر، يعنى، يورتلىدە قالىپ كېتكىلر آتمگە:
«استاذ سىز كېتىڭ، سىزنىڭ جۇنشىڭىز ضرور. بىز اېسە ملىگە. سىزنى

بىزدىن آلدىنراق تۇپكە توتەدىلەر. سىزنى قىنشەدى، تىنچلىك بېرىشمەيدى.
سىزدەك صنعتكارىمىز بۇلىشىنى اىستەيدىلەر.

اولر سىزنى آبروسىزلىتىرىش، حقارت قىلىش و سىزگە آزار بېتكىزىشى
برچەمىزنى آبروسىز و حقارت قىلىشدەك بىر گەپ. يىخشى بىلىشەدى. اولر
بىلەدىلەر كە، سىزگە ضربه اوروش، حقيقتدە بىزگە بېرىلگەن اۋلدىرگۈۈچى،
ققشتىقچى ضربه دىر. يۇق، اۋلىش، اۋلىمدىن قۇرقمەيمىز. سىزنى
اۋلدىرمەيدى، شىرمىدە بۇلىش، حقارتلىنىشدىن قۇرقمەيمىز. سىزدەك آدمىنى
اۋلدىرىش اولر اوچون مەھم اېمىس. بونى يىخشى بىلەدىلەر. سىزدىن آبرو
عزىتىگىزنى تارتىپ آلىش مەھمراق دىر. سىز بارىنگ، سىز ھەممەمىزنىڭ عار-
ناموسىمىزسىز. سىزدە اختيار يۇق، اېندى سىز بىزنىكىسىز. اېندى بىزگە
تېگىشلىسىز. سىز بىزنىڭ كۆز قارەچىغىمىزسىز. كېتىنگ، قى يېرگە
بارسنگىز ھەم دوستلر سىزنى اۋنوتەگەيلەر. كېتىشىنگىزنىڭ خىرجىنى
غەملەگنىمىز. دوستلر يىغىلىشىدىلەر، اۋرتەگە آقچە تىلشىدىك. ايشانلى
آدملىرى كۆرىپ چىقىدىك. ھەم ايشلر يۇلگە قۇيىلگەن، آتلىنىش كېرەك.
خدا اسرەسىن، بىرار كار-حال بۇلىپ قالىشدىن قۇرقمەيمىز. جودە يامان ايش
بۇلەدى. نىڭ، ناموس كېتسە بىز كىم دېگەن كىشى بۇلەمىز؟ بو ايشنى
قىلمىڭ، مخلصلىرىنگىزنى قارە يېرگە قۇيىپ داغدار قىلمىڭ. بىزگە
حقارتنى روا كۆرمىڭ. سىزنىڭ كېتمەسنگىز باشىمىزنى كۆتىرىپ قندەي
كۆتىرىپ يۈرەمىز. بىز كۆپچىلىكىمىز، اۋزىنگىزنى دېب، كۆرە بىلە تورىپ
بىزنى شىرمىدەلىك و آتى يامان قىلىپ قالدىرمىڭ. سىزنىڭ كېتىشىنگىز

اولرىنىڭ مغلوبىتى، بىزىنىڭ غرورىمىزدىر. اگر بو يېرنى ترك قىلمەسنىڭىز
 اېرتەسى ياق ھەمە نرسە توگەيدى. سىز يگە، بىز اېسە كۈپچىلىك، شونى بىلە
 توريب بىزنى شرمندەلىك و بدناملىك قودوغىگە تشلەمنىڭ. استاذ، اېندى
 شيطان اېشكىدن توشىنىڭ. تارتىشىشەن فايده يۇق. حاضر كۈز ياشى
 قىلىش پىتى اېمس. يىغى ھېچ نرسەنى حل قىلمەيدى.

تېز تانىڭ آتدى. استاذ سىزلردن بۈلك كىمىمىز بار؟ سىزنى قۇلدن بېرىشنى
 اىستەيمىز. سىزىنىڭ صنعتىڭىز ھەمە يېردە اۈزىگە مخلص تاپەيدى. سىز
 بىزىنىڭ درد و نالەلرىمىز كىتابى سىز، كېتىڭ بو يېردن. كېتماغىڭىز ضرور.
 بىزىنىڭ بۇغىلگن تاووشىمىز صدالرىڭىزگە، شعر و مقاملرىڭىزگە و
 دوتارىڭىزىنىڭ آھنكلىرىگە قۇشىب جارى سقلنڭ.

بىزچى؟ باشىمىزگە نىمە كېلسە كېلسىن. حاضر كېلىپ توريېدى.
 اۋغلىڭىزگە يۈرەك كويديرىنىڭ. ھەمە نرسە برباد كېتدى. قالىشىڭىز بو
 بربادلىكنى آرتدېرسە آرتېرەيدى، سېرە كم قىلمەيدى. بلكە اۋغلىڭىزنى
 كمالگە يېتكۈرسىز. باشقەلرنى دە، ئمرگە يېتكىرىسىز. سىزدن كېين ھم
 بىزىنىڭ سېسىمىزنى تىرىك سقلەسىن. سىزدن سۇڭ ھم بو كۈي، شعر،
 صدا و نالەلر دوام اېتسىن. اما، سىزىنىڭ قالىشىڭىز اميدلرىمىزىنىڭ
 اداغى دىر. بىز اېرتەگە تىرىك قالىشىمىزگە ايشانەيمىز. مقرر قانىمىز حقى
 كېتىڭ بو يېردن، اۋلىش و دارگە تارتىلىشنى كۈريب اميدسىز و شرمندە
 بۆلمەيلىك.

دلىمىزدە بۇلىشىنىڭىز تىقتى، آوازلىرىنىڭىز يىڭرەب تورەۋېرسىن. سىزىنىڭ قالىشىنىڭىز بىر كارۋانىنىڭ تالان-تاراج بۇلىشى و سۇڭگى يۇلاۋچىنى ھىم آياقدىن يىقىتىگۈسى دىر.

آتم كۈز ياشى قىلدى و سۈزلىمەدى. اۋرىدىن توردى. يعنى، آخىر-عاقىت، يۈكىنى باغلب نامعلوم و قارانغى تىقدىر سىرى يۇلگە چىقىشگە كۈندى. بونى اېشىتىگىن صمد دىۋانە، يەنە-دە تېلېرەدى. اونگە بىر و آسمان جاي بېرىمىدى. بارىب كېلىپ تورردى. آغىز آچمىسىدى. حتا، اۋشە ھىمشىگى گېنى ھىم تىكرارلەمس اېدى. آتمىنىڭ جۇنىشىدىن دىۋانە خىر بۇلگىندى. بىقارلىگىدىن اىگى-اۋچ كۈن اۋىر-اۋىتمىس باشقە بىر كۈنى اۋىزگە بىر احوالە كۈرىنىش بېردى.

ىنگى كىم كىيگىندى، كۈزلىگە سورمە تارتىگىندى، قۇلىدە اوزون تىسبىخ؛ قۇلتىغىدە اېسە اېسكى اىلۈيرەگىن، ورقلىرى نىم تارتىگىن ياسىقدېك بىر كىتاب. كېلىپ آتمىنىڭ قرشىسىدە توردى:

- توش كۈرىمىن استاذ، توشىمدە غىبدىن ايتىشلىرىچە مېن بىغمىر بۇلىمىشمن، يلاۋۇچ.

بلند-بلند آوازىدە كۈلدى، كۈلدى و يەنە قىتىپ كۈلدى. آتم صمدنى قۇچاغىگە آلدى. اونى تىنچلىنىشگە چقىردى و باشىنى سىلب:

- صمد جان، صمد جان، نېمە دېگىنىڭ؟ نېمەلەر دېيەپسەن ئۈزى؟ بوگپلەرنى
ايتىنىڭ ئۇبال بۇلەدى.

صمد، كولېب كولېب كېتىدى. خېر بېرىشلىرىچە ئو مېچىتىگە بارىپ آدملىر
حضورىدە ئۈزىنى «مېن پىغمبەر» - دېيە اعلان قىلگن. دراو شلاقچىلر
ايزغىب كېلىپ، ئونى ئۈرنىدن تورە آلمەگۈدېك قىلىپ شلاقلىشىگنلر. شلاق
آستىدە تنى كۈيەياتىگن، اېتىدن قان سېچرەياتىگن صمد ھر بىر شلاق
ضرىگە:

- مېن پىغمبەرمەن، مېن پىغمەرمەن، - دېب جواب قىلردى.

تانىڭ چاغى ھرەكەت قىلەياتىگنمىزدە، ئۈز كۈچەمىزدن ئۈتەياتىپ كۈرسەك
كە، صمد ئۈزلە توشىپ ياتىگن اېدى. صمدنى ئۇق بىلن آتىپ ئۈلدىرگن
اېدىلر. كىتابى بىر يان، تىسىحى باشقە يانگە توشىپ ياتىگندى. سورمە
قۇيىگن كۈزگىنەلرى و ايلمە-تېشىك بۇلگن كۈكرەگى قانگە بېلىنىپ
ياتردى. آتم يىغلەدى. مېن ھەم يىغلەدىم. تېزلىك بىلن بىزنى ئو بېردن
اوازاقلىتىردىلر. سىفرىمىزنىڭ ايلەك آدىملىرى شۈندەي قىلىپ قىغولىك
باشلىندى.

ئۈتمىش، كېچىمىشلىرىم ھەمان بىزنى تىرك اېتىمىدى. ئۈلدەمىز، قۇلىمدە
تۈيەنىڭ ئۇختەسى، كۈز ئۈنگىمىزدە ھەمان يىقىلىپ ياتىگن صمدنىڭ

جسدی. اونی اوشه کبچہ سی اؤلدیرگن ابدیلر. صمدنینگ «مہن پیغمبرمن» - دہب ایتیشیگہ چیدہب بؤلر میدی؟ بو سوالگہ ہیچ قندہی جواب یؤق. آدملرنینگ سایہ سینی بالته و تبشہ بیلن چاپہ یاتگن بیر وضعیتده، صمد بیله توریب «مہن پیغمبرمن» - دہب باشینی کوندہگہ قویگندی.

حیاتیدہ «بوندن یامانراغیدن اسرہ سین» - دہب یورگن صمد شونده بیر مرہگہ ییتیب کہلدی کہ، او حیاتی نی دوام اہتدیریشی اہندی بوتونلہی بیہودہ اہمسیمدی؟ پیغمبرلیک دعاسینی قیلگن صمد، گویا، «عرش اعلیٰ» دن توشیب کہلگن آدملرنینگ یوزیگہ توفلہ ماچچی اہدیمی؟ یا کہ یورتی نینگ مقام خوانی جؤنہ یاتگنیدنمی اہدی؟ ویادہ، یورتی نینگ سفرگہ آتلنگن تنیقلی مقام خوانینی اہسلب، اوشہ دوتار، اوشہ فریاد و نالہ لر اوچون گینہ یشب کہلہ یاتگن صمد بیردن اؤزینی بیر اوزرہ «مہن تنگری نینگ اہلچیسیمن»، دیہہ اعلان قیلیشگہ قرار قیلدیمی؟ یا بؤلسمہ، «خدانینگ دیوانہ لرینی» ہم شلاق و درہ لر بیلن جزالش جزالہ یاتگن بیر جایدہ صمد یشب قالیشی ممکنمی اہدی؟ آخر عاقبتدہ بیر دیوانہ نی دارگہ آسیشدن عارلنوب، تون قارانغیدہ اونی ناچار میلٹیق بیلن آتیب اؤلدیریب، آوازی نی اؤچیردیلر. اولر اوچون صمد دیوانہ نینگ آوازی شونچہ لر یاقیمسیزمی اہدی کہ، آتیب اؤلدیردیلر؟ اولردن یوز اؤگیرگن آلامان «مہن پیغمبرمن» دہگنی اوچون تہلبہ صمدگہ اہرگشرمی اہدیلر؟ یوزلب سؤراق و خیال ایچیمدن اؤتردی. صمدنینگ آخرگی ایشلری مہنی اؤزیمدن بی خبر، جینی قیلیب اہدی. بیر نہچہ کون پیغمبرلیک دعواسینی قیلگن صمدگہ

شەر و قىشلارلىرىمىز آدملىرى باشقەچە كۆز بىلن قرەشردى. صمدىگە نىسبەتاً آدملىرى دىلەدە قندەدىر سېوگى و جاذبە بارلىگىنى حس قىلىش مەمكىن اېدى. اۋرتەدە قۇرقوو بۇلمىسە ھەمە اونىنىڭ آرتىدىن اېرگىشىشى تورگن گې. اگر آره دە قۇرقوو بۇلمىسە ھەمە اونىنىڭ آرتىدىن كېتر اېدى. اگر اۋرتەدە قوتوغو بۇلمىسە، كېنىچەلىك صمدىنىڭ قېرى برچەنىنىڭ زىارتگاھىگە ايلنىشى مەمكىن اېدى. بو اىشى بىلن صمد آدملىرگە نىمەنى دىر اۋقتىرماقچى اېمىمىدى؟ يشەسىن، آفرىن، يوز آفرىن صمدىگە. يورەگى بوتون اېكن! قۇرقمىسدىن قندەدى قىلىپ بو گېنى ايتدى اېكن؟ نىمە بۇلگندە ھەم اونى بو گون-اېرتە اۋلدىرىدىلر. صمد ايتگنلىرىنى توشىدە كۆرگندى، كۆپ ھەم مەھم اېمىدى.

آدملىرى اونىنىڭ گېلىرىدىن حىران اېمىدى، كۆپراق تېلەلىگى، داويورەكلىگى؛ كۆرە بىلە تورىپ اۋزىنى اۋلىم آغزىگە آتگىدىن حىرتەدە اېدىلر. صمد بو اىشى بىلن آدملىرگە شوندەدى بىر تەھلىكە بارلىگدىن ھېچ نرسە دېمەگنىمىدى؟ آدملىرى اۋشە كونلىرى اېل-يورتىنىڭ سويوكلى مقامخوانى مەجبورى سىفرگە چىققىنى كۆچەلردن اۋتەياتىپ، كۆزىگە سورمە تارتىلگن، تىسىخ و اېسكى قلىن كىتابى قۇيىنىدە قانگە بېلىپ ياتگن صمدىنىڭ جىنازەسى حقىدە ھېچ نرسە دېمەگنىمى اېدىلر. آتمىنىڭ يۇل بۇيى يىغىل كېتىشى، اۋزى اوچونمى ياكە صمد اوچونمىدى؟ بىزىنىڭ سىفرىمىز صمدىنىڭ قانلى جىنازەسى اوستىدىن باشلىدى. بو نحس سىفرىمىز يەنە كىملىرىنىڭ جىنازەسى اوستىدىن اۋتىشى مەلۇم اېمىس.

آتم اۋزىنىڭ سۈيۈكلى و جانىدىن عزيز دوتارىنى كۆيدىرىشكە قارار قىلگندى. مەن و آتم نىمە اوچۇنلىگىنى بىلەردىك. آتم آتمگە ايتدى:

- يىغلەمنىڭ، تورتارنى كۆيدىرىمنىڭ ھەم. يىرار بېرگە آلىب بارىپ كۆمرمىز. آتەم قىغۇگە باتگەن و كسل؛ ھاولى اۆرتەسىدە كۆزلرىنى دوتارگە تىكىپ اۆتۈر اېدى. قۇلىدە گوگرد و بېر ياغى يىغلردى:

-اېندى بودوتار بيزىنىڭ جانىمىزگە يىتمىس بلا بۇلدى.

اۆشه اثنا آتم دوتارینی کۆیدیریشینی ایسته مسدیم. خیالیمده آتم مهنینگ یوره گیمنی کۆیدیره یاتگنده ی ابدی. دوتارنینگ یانديريليشینی آتم هم خواهله مسدی. دوتار ابدی جانسیز و قوروق یاغاچ اېمسی. او کیچیک عایله میزنینگ اعضاسیگه ایلینب، حیاتی میزنینگ اؤتکن لحظه لری نشانه سی بؤلیب قالگندی. دوتار جان و روح بیلن یوغیریلیب کبتکن، اونینگ کوییب یانیشیگه تماشاچی بؤلیب توره آلمسیدیک. آتم دوتارنی سېوگنی اوچون، اونگه کونگیل باغله گنی حق یانديريلمسلیگینی ایستر ابدی آتم. اما، باشقه بیر گپ هم بار ابدی. آتم کؤپراق مېنی دېب دوتار نابود بؤلیشینی خواهله مسدی. بو پنهانه گپیمیزی آتم بیلمسدی. آتمنینگ دوتاری مهنینگ هم کؤنگلیمگه، قانیمگه سینگیب کبتگینی بیلمسدی. مېن یوره گیم تک-پوک قیلیب، اوزاقدن، اوینینگ پنجره سی آرتیدن بو

صحىنەنى كۆرىپ تورىيىمىن. آتم بو قارارىدن وازكېچسەيدى كاشكى. آنە،
مېن اوچون يالوارىنىڭ.

اۋغلىنىڭ كۈنگلى اوچون دوتارنى كويدىرمەسىن. مېنى اونگە ھلى
ايشىم بار. او يىلن مېنىڭ ھلى قىلىنمەگن و قىلىشىمىز كېرەك بۆلگن
ايشىمىز كۆپ. تۈستىدن آنم مېنىڭ آتىمنى تىلگە آلىپ آتمگە:

- اۋغلىنىڭىز اوچون كويدىرمىڭ، او حاضر سىزدىن كۆرە يىخشىراق دوتار
چېرتەدى، - دىدى.

آتم آتلىنىپ، اوچىپ توشدى و باشىنى كۆترىپ، حىرت يىلن آنمگە
قرەدى. افتىدىن آنمىنىڭ گېنىنى يىخشى انگىلمەگن كۆرىندى. معنالى قرەش
يىلن آنمگە:

- نىمە دېدىڭ، توشىنمەدىم؟

آنم:

- سىز و بىز دىيادىن بىخبر، اۋزى اۋرگىنىپ آلىدى. سىزدىك چلەدى
دوتارنى، - دىدى.

آتم ايشانقىرمەى، حىرتلىنىپ، توتارگە تىكىلىپ چوقور اۋىگە تالدى. شايد
اۋشە سۈرەياتىن كۈنلر حقىدە اۋىلەياتىنگندى:

- دوتارگه بېراو قۇل تېگىزدىمى؟

- كىم قۇل اورەدى؟ قىسى دىر جن قۇل اورگن بۇلسە كېرەك، - دېب جواب قىلدى آنم.

آتم حىرتدە اېدى. آتم دوتارنىڭ تابى قاچكىنى بىلدى، بىراق، مېن طفىلى دوتار بوزىلگىنى گمان قىلىپ، اۋىلب ھم كۆرمەگن. قۇيردە قۇيمەى آنم:

- دوتارنى ياندىرمنگ، قۇيىنگ شو بالە گاه پىللە پسخانەگە توشىپ مشق قىلىسىن، - دېردى.

آتم حىرتلنەسە حقلى اېدى. چونكە آلدىنلرى دوتارگە نسبتاً مېندە قىلچە بۇلسىن قىزىقىش توغىلگىنى سىرە كۆرمەگن. آتمدن قۇرقنى اوچون آنم بو سرنى دايم يىشېرىپ اىتمەى كېلدى. اۋشە پىتلىرى مېن آتمنىڭ كۆزىدن يىشېرىپ دوتارى بىلن اۋىنەگىمنى بىلىپ قالسە اىسى چىقىپ كېتىدى. يېر و كۆكنى بىر-بىرىگە اورردى. اما، اېندى بو پىت سىرلرنى آچىشگە جودە قولەى اېدى. آتم اېتىك دوزلىك دوكانىگە كېتسە، اويىمدە يالغىز قالگن كونلرىم، دوتارنى بخمل پوشىدن چىقىرىپ چلە باشلردىم. آنم قولاق آسردى، چلە آلىشىمنى كۆرىپ تورردى. آنمىنىڭ قولاقلىرى دوتار اونلرىگە يىخشى اۋرگىب قالگندى. تېزدە پېقب قالر و دوتار پردەلرى قندەى اوشلىنىشىنى بىلىپ تورردى. گاه پىللە قى يېردە ناتوغرى چلگىمنى

ايتىب تورردى. آنم نىنگ قولاقلىرى مېندن كۆرە يىخشىراق دوتار اونىگە
اشنا اېدى. دوتارنى يىخشى چلە آليشىمنى يىلگن آنم نىنگ يوزىگە سېوينچ
موجلنر، حيرت ايله مېنگە و دوتار سىملرى اوزرە اۋىنە ياتىگن برماقلىرىمگە
تىكىلىپ ھىجان يىلن:

- قى يېردن اۋرگندىنگ، كىمدن؟ - دېردى.

كېين اېسە ايسرىق توتە تىب، اونى باشىم و دوتار اوزرە ايلنتىرر، ايلكمگە
كۆز مونچاق تىكىپ قۇيردى. دعالر قىلىپ، سوخ بۆلمە سىن، دېب طومار-
تعويذلرنى بۇينىمگە آسردى.

آتم حىرتلىنگىدىن ايشانمسدى. دوتارنى آلىب آنمگە توتقزدى. محزون و
ايكى لىگن بىر حالئدە:

- قنى كۆرەى، چلىسن-چى؟ - دېدى.

افتىدن آنم يالغان ايتىگندەى گويا. باشىدە يورەگىم بېتلەمدى. اېلەى
آلمەيمىن، دېدىم. آنم بجرە آلەسن، دېب تورىيدى. آخرى قبول قىلدىم.
بىراق، قۇرقر اېدىم. بلكە، آتم مېنى سىنەماقچى بۇلگندىر. يىشیرىنچە دورتار
چلە آلىشنى، ھر كونى اونىنگ دوتارى يىلن مشغول بۇلىشىمنى آتم يىلگندە
اېدى، ھر دايم آنم ايتىب يورەدىگن قىامتنى باشىمگە سالمىسى اېدى؟ بو
دوتاردن آتم كۈنگىل اوزگن، دېب اىچىمدە اۋىلەدىم. كويدىرىشنى

ايسته يدي. بيلديم كه، دوتاريني آليب يشيرينچه چلسم هم آتم نينگ
اچيغى چيقمه يدي.

آته-آتم دهليزگه چيقيشلىرى و ياتاقده يالغيز قاليشيم شرطى بيلن دوتار
چليشگه كؤنديم. قبول قيلدiler. ايشيك و پنجره لرنى ياپدiler. دوتار نينگ
سېسى تشقريگه ايشيتيلمه سين، دېب كؤرپه لرنى ايشيك و پنجره لرگه
توتدiler. قؤرقنيمدن يوره گيم شدت بيلن اورر، دوتارنى قؤليمگه آليب
سېكين-سېكين دوتارنى چېرته باشله ديم. بيرينچى اؤشه آسانراق كويدن
باشلب چله كېتديم. چلديم. چلديم. چلديم. بير پيت كؤز آچيب قره سم
آتم كؤزياشلىرى ايله تېپه مده توريدى. سؤنگ دوتارنى قؤليمدن آليب،
يانيمگه اؤتيريب:

- فقط بير جايى، ايشيت، منه بونده ي...

دوتارنى چلدى، تېزده كؤزيگه ياش كېليب تشقريگه چيقيب كېتدى. آتم
آتم نينگ آرقه سيدن يوگوردى:

- ينه كويديرماقچيميسيز؟

آتم بقيردى:

- نېگه كويديرمه ي؟ باشقه چاره يوق. اونى اؤتده ياقيش كېره ك.

تغين سېكين گېنى دوام اېتدردى:

- يوزىمنى قارە كويەگە بۇيىب، اېشككە تېسكىرى مىندىرىب، دوتارنى بۇيىمىگە آسىب، «آدملر اووو! قرەنگلر، تماشا قىلىنگلر، منە سېوملى دوتاچىلرىنىگىز» - دېيە شەر بۇيىل ايلنتىرىشلىرىنى ياقتىرەسنىمى؟

آتم جىم بۇيىب، حاويلدە اۋتىرىپ قالدى. تيزەلرىنى قوچاقلەگىچە كۈز ياشى قىلدى. آتمنىڭ «انچەدن بويان كوى-قۇشوق اېشتىش گناھ سەلەدى»، - دېي ايتىنگلرى تۇغرى چىقدى. بعضىلرىنىڭ دوتار، دنبورە، طبلە، رباب و دايرەلرىنى بۇيىنلرىگە آسىب، يوزلرىنى قارەلب، اېشككە تېسكىرى مىندىرىپ شەر ايلنتىرگن؛ اېرتە-ايندىن آتمنىڭ گلى كېلىپ تورىيدى. اولر كېلىشىب اويلرنى تىتاو قىلىشەدى.

شو تارنى تاپسەلر بارمى، بىر نېچە يىل دوامىدە يىققن عزت و آبرويمىز برباد بۇلەدى. يۇق، كويدىرىش كېرەك دوتارنى. خدا مەربان. بو قارە شىرپە و بولوتلر غايىب بۇلىشسە اونگە باشقە دوتار تاپىب بېرىدىم، - دېردى آتم.

آتمگە ياقردېك قىلىب دوتار چلە آلگنىمدن شادلىككە غرق اېدىم. قايللىتىب دوتار چلىب، قىامت برپا قىلىب قۇشوق ايتگنىمنى قمر كۆرسىن، دېگن كونلر ايلىنجىدە قنات باغلب آلگندىك يورەگىم اوچىشگە تلىپىندى. قمر بىلسە اېدى كە، مېن خالەسىنىڭ اۋشە قالاق اۋغلى و دوتارچىنىڭ بالەسىمن. آتمنىڭ «بو قارە بولوتلر سورىلسە، سېنگە باشقە دوتار تاپىب بېرەمن»، دېگن گىپىدن خورسندمن. مېن اېسە

كۆيدىرىنىڭ دوتارنى، بىز خاموش تۈرمەيمىز بىرى. ب وقارە بولوتلر
كېتسە، ھەم نرسە ايزىگە توشىپ كېتەدى، دېمەن.

شام اېدى، آتم يېرگە اۋتېرىپ، قۇللرىنى تېزەلرگە قۇيگنچە، يانىب
بارەياتگن دوتار چۇغلرگە قرر اېدى. چۇغلر ھلى بېرى اۋچەديگن
اېمىس. آتم حاولى ايوانىدە نماز اۋقىب تورگن جايىدە كىم دىر يۈگىرە
كېلدى. آتم يىلن سالاملىشىدى.

غىرە-شېرە شام قارانغىسىدە بىلدىم كە، آتم نىڭ تىنىشلىرىدىن بىرى كېلىپ،
يانىگە اۋتېرىپ بىر نرسەلرنى شىبىر-شىبىر كىپىردى اونگە. خىالىگە كېلدىمى،
ياكە، آتم غىيدىن بىر نرسەنى سىزگندەى بۇلىپ نمازىنى توگتمەى، درحال
تشويشلىنىپ سۈرەدى:

- نىمە بۇلىدى؟

آتم خودى، ھر لحظە بىر ناخوش خىبرنى كۈتەياتگن كىشىدېك چۇغلرگە
كۈز تىكىپ، ساووق قانلىك يىلن:

- جنازە بۇلىدى، دېب جواب قىلدى.

تاووشلرى اچىق كوچىسىزلىك يۈكىنى تشى ياتگندەى. بوندەى بىر واقە
بۇلىشىنى ھەم بىلەياتگندەى اېدى. اونىڭ آلدىنى ھىچ كىم آلە آلمىسى
اېدى؟ اېرتەگە جنازە دېگندى، آتمگە خبر كېلتىرگن تىنىش دوستى.

خالمىنىڭ قىزى قىمىنىڭ جىنازەسى... دادا، بىدادا! آخىرى قىمىسىز بۇلدىك، قىمىدىن جىدا بۇلدىك... مېن آخىر-عاقىتىدە او خرابلىك قىلەدى، دېرىدىم. قىمى ئۆزىنى ياندىرىگەندى. ئىم ئۆزىدىن كېتىپ يىقىلدى. بىرچەنىنىڭ باشىگە كېلگەن قۇرقىنچىلى بۇ بالا-آفتلار قىمىنى ھىم چىتلىپ ئۆتمىسلىگىنى اولر بىلىش اېدى. كۆتىلمەگەن حادىثە اېمىدى. اينىقسە، انە بۇ اوزاققە چۆزىلمەى يوز بېرىشىنى بىلدى. ئىم جاي نماز اوستىدە غىش تارتىدى. اونىڭ قارە شامدە چىنقىرەگەن يىغى-خىيادى كۆككە بىر كۆتىرىلدى-يو، اۋچىپ قالدى. دوتار چۇغلرىدىن كۆزىنى اوزمەى تورگەن ئىم خىرتىگە قالدى. خالەمنىڭ قىزى نىمەگە ئۆزىگە اۋت قۇيىگەندى؟ ھى نامىرلر، نامىرلر...

يوزلرى جون باسگەن نامىرلردىن بىرى خالەمنىڭ قىزى قىمىنى خاتىنلىككە آلماقچى اېكەن.

ئىم دوتارىنىڭ قىزغىش بىخىل پۇشى حاۋلى اۋرتەسىدە تۇشىپ ياتىدى. بىخىل پۇشنىڭ يىلتىرەگەن مېتى يولدىۋىچەلرى قىتىپ كۆز قىمىتمەدى.

و ئىمىنىڭ سېسلىرى، ياكە، بىلمەدىم كىمىنىڭ دىر... اھتىمال اوزاق-اوزاقلردىن نا تىش كىمسەنىڭ صىدارلى اۋشە وىرەنە زىمىن و زىماندىن قولايىمىگە اېشىتىلىپ، دوتارنىڭ جانگىداز نوالىگە جۇر خالە:

- ارّه جبرىنى تراق ساجىنگىنىنگ عشقىدىن چېكر، - دېگن خوانىشلر
يىنگره ماقده اېدى.

باشىم ضرب يېگندهى ايلنه دى. شايد كويىگن دوتارنىنگ چوقور ناله لرى،
شعرلر، آتمىنىنگ اۋچىب قالگن كۈنگىللىرى ياندىرووچى كويلرى تامان
آغىب كېتىدىر باشىم. آتم قىتىب جاي نماز اوستىدن تورمه دى. مېن بىر
دوتار تاپسىم، كوى چىلىب قىامت برپا قىلىسم، ايچىمده گى دردېم،
دلىمده گى غصّه لرىمنى مقام تىلىده قمرگه بىر-بىر بيان قىلىسم، دېگن اميدده
اېدىم.

آلىس-آلىسلرده پشاور شھرىنىنگ توتون و غبارگه باتىب ياتىگن چىراقلىرى
كۈزگه كۆرىنە دى. بو ياروغلىكنى كۆرىپ سېويندىم. او يېرده دوتار چله
آلىشىم ممكن اېدى. توتون و چىنگ-تۈزانگه چۈككن بو ياروغلىكىنىنگ
او تامانىده نىمەلر كېچە ياتىگىنىنى بىلمەسك هم، كېتىپ بارەيپمىز. مېن بىر
دوتار تاپەمن، كېين، شو دوتار ايله بلند آوازده كويلب، اۋز يورتىمگە بىر
كون قىتەمن، دېگن اميدده اېدىم. شونده، قمر ديوار و اېشىكلر آرتىدن
تورىب، مېنىنگ ناله لرىمگە قولاق توتسە اېدى، دېيىمىن اۋزىمچە.

شو پىت آتمىنىنگ اميدسىز، مونگلى آوازىنى اېشىتىدىم. مېن بىرار نرسە
سۈرمەگن اېسىم-دە:

- ھېچ نرسە كۆرىنمەيدى. يۇق بالە جان... ھېچ نرسەدن درك يۇق. تون قارانغوسىدن اۋزىگە نرسە يۇق. فقط قارانغىلىك، - دېردى آتم.

تويەگە باقديد. آتم تويە اوستيده اېمس. قۇرقوو باسدى، تشوشلنديم.

شو آرهده آليسلىردن بير مقامخوان عيالنينگ:

- ارّه جبرىدن تراق....، - دېگن قىغولى آوازي اېشيتىلدى.

شو آرهده تېلبە بير اېركك نينگ:

- بو مېن دير آخر زمان پيغمرى، - دېگن فريادى قولايغيمگە چلىندى.

و سۈنگ كولىب:

- توبە يېى خدايم، بوندن بدتريدن اسرەسين! - دېر اېدى.

ينە تويە تامانگە تىكىلدىم. قارانغى اېدى، آتم تويە اوستيده اېمسدى. تويە بۇلسە، كۆزى تۇلە اويقو، ھارغىن احوالده، كۆشەگىچە سېكىن-سېكىن آدىملىب يۇل باسيب بارەياتگندى. تويە آتمنينگ نيمە بۇلگنى و قى يېردە توشىب قالگنىدن بى خبردەى گويا. تېورەك-اطرافىمگە قرەديم، ھمە ياق ساكن، زىم-خىيا قرانغىلىك حكمران اېدى. كمرنگ ينگى آى آسمانده سوزەياتگندى. بيراق، تويە مينيپ بارەياتگن آتم راستدن ھم يۇق!

خدايم، يۇقسە قى يېردە آتم؟

يازووچى نينگ بيوگرافىسى

عبدالقادىر مرادى ۱۳۳۷- يىلدا مزار شريف شىهرىدە توغىلدى. او حلى يېتى ياشنى تۇلدىرمەگن اېدى كە اونىنگ عايلهسى فارياب ولايتى نينگ اندخوى تومنىگە كۇچىپ كېلىپ، اۇشە يېردە يىشىگە باشلەدى.

مرادى باشلنغىچ، اۇرتە و لىسە دورىنى اندخوى شىهرى نينگ ابو مسلم خراسانى لىسە سىدە يېتىردى.

او مەكتەپ نينگ اۇرتە دورىدن باشلپ ادبىي كىتابلر مطالعەسىگە قىزىققن اېدى و دايمىي روشدە تاغەسى نينگ كىتابخانىسى و عامە كىتابخانىە كىتابلرىدن فايده لىنىپ تورر و بعضاً حكايە يازىشنى توتىنردى.

۱۳۵۷- يىلدا كابل بىلىم يورتى نينگ ژورناليزم بۇلىمىدە تحصيلگە باشلپ، بىر سەسترنى موفىقتىلى تاماملەگىچ، او دولت تامانىدن سىياسىي تعقيب آستىگە قالىپ، درسلىرىنى ناتمام ترك اېتىشىگە مجبور بۇلدى.

سۇنگ، بىر مدت شىرغان شىهرىدە معلملىك بىلن شغللىنىپ، كېين اېسە مذكور شىهرە و كابلدە «باختر خبر آژانسى» نينگ مەخبرى صفتىدە ايش بىجردى. شو جىرياندە او دايمىي روشدە حكايە يازردى، اما اولرنى نىشر اېتدىرمەسدى.

آلتمىشىنچى يىللردن كېين «افغانىستان يازووچىلر انجمنى»دە تىنقىلى يازووچىلردن بۇلگن «واصف باختري» و «رهنورد زىرياب» بىلن تىنىشىپ، مذكور انجمن نىشرىەلرىدە حكايەلرىنى نىشر اېتدىرىشىگە باشلەدى.

اونینگ، «شی که باران می بارید» نامی بیرینچی حکایه لر تۋپلمی ۱۳۶۹- ییلده «افغانستان یازووچیلر انجمنی» تامانیدن کابلده نشر ایتلیب، «ناصر خسرو بلخی فرهنگي مرکزی» نینگ «ایکینچی اۋرینلی» ساورینینی اېگلشگه موفق بۋلدی.

مرادي، کابل نینگ ایچکی اوروشلری جریانیده عایله سی بیلن پشاورگه مهاجرت قیلدی، سۋنگ اۋشه بیرده یشب، اوچ یریم ییل دوامیده «یونسکو» تامانیدن تأمینلن یاتگن و «بی بی سی رادیوسی» چارچوبه سیده باله لر اوچون فعالیت آلیب بارووچی بیر مجله ده ایشگه کیردی. پشاورده اونینگ حکایه لر افغانستانلیک نشریه لر آرقه لی متصل نشر ایتلردی. شونینگ دېک، «صدایی از خاکستر» ناملی ایکینچی حکایه لر تۋپلمی ۱۳۷۴- ییلده چاپدن چیقدی.

مرادي، سۋنگ هالند مملکتیگه هجرت قیلیب، حاضرگچه عایله سی بیلن اۋشه بیرده یشب کېلماقده. اما اونینگ اثرلری آلدینده گی دېک پشاورده چاپ ایتیلر ایدی. «رفته ها بر نمی گردند» تۋپلمی ۱۳۷۶، «سرمه و خون» رومانی ۱۳۸۲، «دختر شالی های سبز» تۋپلمی ۱۳۸۶ و «برگ ها دیگر نفس نمی کشند» ناملی رومانی ۱۳۸۸- ییلده چاپدن چیقدی. همده، «شمع ها تا آخر می سوزند» ناملی سیلنمه حکایه لر تۋپلمی تهرانده «آتنا» نشریاتی تامانیدن ۱۳۸۴- ییلده، «چشم های سیاه بهار» ناملی تۋپلمی «بامیان» نشریاتی تامانیدن ۱۳۹۳- ییلده فرانسه ده و «خواب تلخ» ناملی حکایه لر تۋپلمی آمو نشریاتی تامانیدن ۱۴۰۰- ییل تهرانده چاپ ایتیلدی.

شونینگ دېک، اونینگ حکایه لریدن بیر قطاری ذاکر عمری تامانیدن اۋزبېک تیلیگه اۋگیریلیب، «تاغه تېمیرچی» و «تۋپه لنگ کونی» نامی بیلن مزار شریف شهریده نشر ایتیلگن.

اۋزىمىزنىڭ كەسۋوقۇم يازوۋچىمىز قەدر مەردى نىڭ كەفكەچە بازىش يۇلىنى تەجرەبە قىلدى. قەدر مەردى نىڭ «سۇرمە و خۇن» رومانى (قۇلىڭىزدەگى اشر)، «كىمىيانىڭ كۇزلىرى» و يەنە قەدار حەكايەلىرى عىنە كەفكا نەفسى تەپكەن شاھ بەدىئەت نەمونەلەردىر. «قەر ياپىنىڭن بابا» حەكايەسىدە ھەم كەفكانىڭ نەفسى اۋف اورىب تۇرەدى. قەدر مەردى نىڭ اۋشۇ حەكايەسىدە سەمبولىزىم و رومانىزىم غەنىرلىرىنى قەرىشتىرىپ، سىنىڭىدە آلگەن. ادىب نىڭ اغانىستان يازوۋچىلىرى آرەسىدە يۇكسەك موقەى بار. اما، اونى تەن آلمەسلىك، تۇركىستان-اۋزبەك اۋغلانى بۇلگەنى اوچۇن كۆرە آلمەسلىك اولردە كۇپراق حەكمەرەنلىك قىلەدى.